BENDROJO TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. liepos 14 d.*

„Dempingas – Tam tikri importuojami Rusijos ir Ukrainos kilmės besiūliai vamzdžiai ir vamzdeliai iš geležies ar plieno – Tarpinė peržiūra – Normaliosios vertės apskaičiavimas – Pardavimo, administracinės ir bendrosios išlaidos – Susijusių bendrovių pardavimas viena kitai – Įprastos prekybos sąlygos – Vienas ekonominis vienetas – Reglamento (ES) 2016/1036 2 straipsnio 3, 4 ir 6 dalys – Eksporto kaina – Koregavimas – Funkcijos, panašios į komisinių pagrindu dirbančio agento funkcijas – Reglamentas 2016/1036 2 straipsnio 10 dalies i punktas – Akivaizdi vertinimo klaida – Kitas nei per pradinį tyrimą naudotas metodas – Reglamento 2016/1036 11 straipsnio 9 dalis – Teisėti lūkesčiai – Teisė į gynybą“

Byloje T-716/19

Interpipe Niko Tube LLC, įsteigta Nikopolyje (Ukraina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, įsteigta Dniepre (Ukraina),

atstovaujamos advokato B. Servais,

ieškovės,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą P. Němečková ir G. Luengo,

atsakovę,

dėl SESV 263 straipsniu grindžiamo prašymo panaikinti 2019 m. rugpjūčio 1 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentą (ES) 2019/1295, kuriuo, pagal Reglamento (ES) 2016/1036 11 straipsnio 3 dalį atlikus dalinę tarpinę peržiūrą, iš dalies keičiamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) 2018/1469, kuriuo tam tikriems importuojamiems Rusijos ir Ukrainos kilmės besiūliams vamzdžiams ir vamzdeliams iš geležies arba plieno nustatomas galutinis antidempingo muitas (OL L 204, 2019, p. 22),

BENDRASIS TEISMAS (septintoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas R. da Silva Passos, teisėjai L. Truchot (pranešėjas) ir M. Sampol Pucurull,

posėdžio sekretorė E. Artemiou, administratorė,

* Proceso kalba: anglų.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2020 m. gruodžio 17 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 Ieškovės *Interpipe Niko Tube LLC* ir *Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC* yra dvi pagal Ukrainos teisę įsteigtos bendrovės, kurios gamina ir eksportuoja besiūlius vamzdžius ir vamzdelius.

2 2005 m. vasario 14 d. gavusi Europos Sąjungos besiūlių plieno vamzdžių pramonės apsaugos komiteto skundą Europos Bendrijų Komisija inicijavo antidempingo tyrimą dėl tam tikrų importuojamų Kroatijos, Rumunijos, Rusijos ir Ukrainos kilmės besiūlių vamzdžių ir vamzdelių iš geležies ar plieno pagal 1995 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 384/96 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių (OL L 56, 1996, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 10 t., p. 45), kurio redakcija buvo išdėstyta 2004 m. kovo 8 d. Tarybos reglamente (EB) Nr. 461/2004 [iš dalies keičiančiame Reglamentą (EB) Nr. 384/96 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių ir Reglamentą (EB) Nr. 2026/97 dėl apsaugos nuo subsidijuoto importo iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių (OL L 77, 2004, p. 12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 10 t., p. 150; toliau – Reglamentas Nr. 384/96 su pakeitimais)], (Reglamentas Nr. 384/96 buvo pakeistas 2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1225/2009 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių (OL L 343, 2009, p. 51), o pastarasis – 2016 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2016/1036 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos Sąjungos narėmis nesančių valstybių (OL L 176, 2016, p. 21; toliau – pagrindinis reglamentas)), be kita ko, Reglamento Nr. 384/96 5 straipsnį (dabar – pagrindinio reglamento 5 straipsnis).

3 2006 m. birželio 27 d. Europos Sąjungos Taryba priėmė 2006 m. Reglamentą (EB) Nr. 954/2006, nustatantį galutinį antidempingo muitą Kroatijos, Rumunijos, Rusijos ir Ukrainos tam tikrų besiūlių vamzdžių ir vamzdelių iš geležies arba plieno importui, panaikinantį Tarybos reglamentus (EB) Nr. 2320/97 ir (EB) Nr. 348/2000, baigiantį antidempingo muitų, taikomų, *inter alia*, Rusijos ir Rumunijos tam tikrų besiūlių vamzdžių ir vamzdelių iš geležies arba nelegiruoto plieno importui, tarpinę ir priemonių galiojimo termino peržiūras ir baigiantį antidempingo muitų, taikomų, *inter alia*, Rusijos, Rumunijos, Kroatijos ir Ukrainos tam tikrų besiūlių vamzdžių ir vamzdelių iš geležies arba nelegiruoto plieno importui, tarpines peržiūras (OL L 175, 2006, p. 4).

4 Reglamentu Nr. 954/2006 Taryba nustatė 25,1 % antidempingo muitą tam tikriems importuojamiems besiūliams vamzdžiams ir vamzdeliams iš geležies ar plieno, kuriuos gamina *CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube* ir *OJSC Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant*, dvi pagal Ukrainos teisę įsteigtos bendrovės, tapusios atitinkamai *Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT)* ir *Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT)* (toliau kartu – buvusios bendrovės *Interpipe*), kurių teisių perėmėjos yra ieškovės. Tame reglamente Taryba konstatavo, kad šios bendrovės yra „susijusios“ su dviem pardavimo bendrovėmis: *SPIG Interpipe*, įsteigta Ukrainoje, ir *Sepco SA*, įsteigta Šveicarijoje.

5 2006 m. rugsėjo 8 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo buvusių bendrovių *Interpipe* ieškinį, juo buvo prašoma panaikinti Reglamentą Nr. 954/2006, kiek jis su jomis susijęs.

6 2009 m. kovo 10 d. Sprendime *Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP / Taryba* (T-249/06, EU:T:2009:62, toliau – pirmasis Sprendimas *Interpipe*) Bendrasis Teismas, pažymėjęs, kad padaryta akivaizdi vertinimo klaida ir pažeista teisė į gynybą, panaikino Reglamento Nr. 954/2006 1 straipsnį, kiek antidempingo muitas, nustatytas į Sąjungą eksportuojamiems aptariamų Ukrainos bendrovių gaminamiems produktams, viršijo antidempingo muitą, kuris būtų taikytas, jei eksporto kaina nebūtų buvusi koreguota atsižvelgiant į komisinius, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 384/96 su pakeitimais 2 straipsnio 10 dalies i papunktį (dabar – pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i papunktis), kai pardavimas buvo vykdomas per Šveicarijos bendrovę *Sepco*. Iš to sprendimo 178 punkto matyti, jog konstatavus, kad užduotis, kurios paprastai priskiriamos vidaus pardavimo padaliniui, gamintojas paveda savo produktų platinimo bendrovei, kurią ekonomiškai kontroliuoja ir su kuria sudaro vieną ekonominį vienetą, tai, kad Taryba ir Komisija remiasi pirmo nepriklausomo pirkėjo susijusiam platintojui sumokėta kaina ir jos nekoreguoja, atsižvelgdamos į komisinius, yra pateisinama. Bendrojo Teismo teigimu, *Sepco* gali būti laikoma buvusių bendrovių *Interpipe* vidaus pardavimo padaliniu, todėl institucijos neturėjo koreguoti jos taikomų kainų. Bendrasis Teismas atmetė likusią ieškinio dalį.

7 2012 m. vasario 16 d. Sprendimu *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP* (C-191/09 P ir C-200/09 P, EU:C:2012:78) Teisingumo Teismas atmetė Tarybos ir Komisijos apeliacinius skundus dėl pirmojo Sprendimo *Interpipe*.

8 Taryba įvykdė pirmąjį Sprendimą *Interpipe*, priimdama 2012 m. birželio 21 d. Įgyvendinimo reglamentą (ES) Nr. 540/2012, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas Nr. 954/2006 (OL L 165, 2012, p. 1). Pagal šio įgyvendinimo reglamento 11–14 konstatuojamąsias dalis dempingo skirtumas buvo perskaičiuotas nekoreguojant per susijusią bendrovę parduodamų produktų eksporto kainos atsižvelgiant į komisinių skirtumus, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1225/2009, kuriuo per tą laiką buvo pakeistas Reglamentas Nr. 384/96 su pakeitimais, 2 straipsnio 10 dalies i puntą (dabar – pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktas). Ieškovėms buvo nustatyta 17,7 % antidempingo muito norma.

9 Vadovaujantis 2012 m. birželio 26 d. Tarybos įgyvendinimo reglamentu (ES) Nr. 585/2012, kuriuo, atlikus priemonių galiojimo termino peržiūrą pagal Reglamento (EB) Nr. 1225/2009 11 straipsnio 2 dalį, nustatomas galutinis antidempingo muitas tam tikriems importuojamiems Rusijos ir Ukrainos kilmės besiūliams vamzdžiams ir vamzdeliams iš geležies arba plieno, ir baigiamas priemonių, taikomų tam tikriems importuojamiems Kroatijos kilmės besiūliams vamzdžiams ir vamzdeliams iš geležies arba plieno, galiojimo termino peržiūros tyrimas (OL L 174, 2012, p. 5), Reglamente Nr. 954/2006, iš dalies pakeisto Įgyvendinimo reglamentu Nr. 540/2012, numatytų antidempingo priemonių taikymas buvo pratęstas papildomam penkerių metų laikotarpiui. Taryba konstatavo, kad ieškovės toliau dirbo su dviem Ukrainoje ir Šveicarijoje įsteigtais susijusiais prekiautojais (žr. šio sprendimo 4 punktą), kurių dabartiniai pavadinimai – *LLC Interpipe Ukraine* (toliau – IPU) ir *Interpipe Europe SA* (toliau – IPE). Ieškovėms nustatyta antidempingo muito norma toliau liko 17,7 %.

10 Pasibaigus tarpinės peržiūros procedūrai, kurią taikyti paprašė ieškovės, remdamosi Reglamento Nr. 1225/2009 11 straipsnio 3 dalimi (dabar – pagrindinio reglamento 11 straipsnio 3 dalis) (toliau – 2012 m. baigta tarpinė peržiūra), Taryba priėmė 2012 m. rugpjūčio 28 d. Įgyvendinimo

reglamentą (ES) Nr. 795/2012, kuriuo iš dalies keičiamas Įgyvendinimo reglamentas Nr. 585/2012 (OL L 238, 2012, p. 1); Reglamentu Nr. 795/2012 ieškovėms taikomo antidempingo muito norma sumažinta iki 13,8 %.

11 2017 m. liepos 4 d. Komisija Oficialiajame leidinyje paskelbė Pranešimą apie antidempingo priemonių, taikomų tam tikriems importuojamiems Rusijos ir Ukrainos kilmės besiūliams vamzdžiams ir vamzdeliams iš geležies ar plieno, galiojimo termino peržiūros inicijavimą (OL C 214, 2017, p. 9). Šiame pranešime nurodyta peržiūra (toliau – 2018 m. baigta galutinė peržiūra) buvo grindžiama pagrindinio reglamento 11 straipsnio 2 dalimi.

12 Be to, 2018 m. gegužės 7 d. Komisija paskelbė Pranešimą apie antidempingo priemonių, taikomų tam tikriems importuojamiems, *inter alia*, Ukrainos kilmės besiūliams vamzdžiams ir vamzdeliams, dalinės tarpinės peržiūros inicijavimą (OL C 159, 2018, p. 18). Šiame pranešime nurodyta peržiūra (toliau – 2019 m. baigta tarpinė peržiūra), atlikta gavus ieškovių prašymą pagal pagrindinio reglamento 11 straipsnio 3 dalį, apėmė tik joms priskiriamą dempingą.

13 2018 m. liepos 13 d. atlikdama 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą Komisija pagal pagrindinio reglamento 20 straipsnį išsiuntė ieškovėms bendrąjį informacijos atskleidimo dokumentą, juo informavo, kad siekdama nustatyti jų pardavimo, administracines ir bendrąsias išlaidas (toliau – PAB išlaidos), kurios būtinos normaliajai vertei apskaičiuoti pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 ir 4 dalis, ji ketina atsižvelgti ne tik į PAB išlaidas, susijusias atitinkamo produkto pardavimu Ukrainoje įsteigtiems nepriklausomiems pirkėjams, kurį atlieka ieškovės tiesiogiai arba per IPU, bet ir į PAB išlaidas, išskyrus transporto išlaidas, susijusias su ieškovių atliekamu minėtų produktų pardavimu IPU, kad ši juos perparduotų Ukrainoje įsteigtiems nepriklausomiems pirkėjams.

14 Be to, Komisija pažymėjo, kad nuo tada ieškovės eksportuoja savo produktus į Sąjungą ne tik per IPE, kaip anksčiau, bet ir per kitą susijusią bendrovę *Interpipe Central Trade GmbH* (toliau – IPCT), kuri įsteigta Vokietijoje ir turi būti laikoma importuotoja. Remiantis pirmuoju Sprendimu *Interpipe*, Komisija neketino kainoms, kurias nepriklausomi pirkėjai mokėjo IPE, taikyti koregavimo pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą, tačiau pareiškė ketinanti pagal šio reglamento 9 straipsnio 2 dalį nustatyti koregavimą dėl IPCT Sąjungoje parduodamų produktų.

15 2018 m. liepos 30 d. pateiktose pastabose dėl 2018 m. liepos 13 d. bendrojo informacijos atskleidimo dokumento ieškovės ginčijo Komisijos atliktus PAB išlaidų skaičiavimus ir teigė, kad numatytas metodas, pažeidžiant pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalį, skyrėsi nuo anksčiau taikytojo. Pagal šį naują metodą buvo dirbtinai padidintos PAB išlaidos, todėl – ir dempingo skirtumas.

16 Atlikusi 2018 m. baigtą peržiūrą Komisija priėmė 2018 m. spalio 1 d. Įgyvendinimo reglamentą (ES) 2018/1469, kuriuo, pagal Reglamento 2016/1036 11 straipsnio 2 dalį atlikus priemonių galiojimo termino peržiūrą, tam tikriems importuojamiems Rusijos ir Ukrainos kilmės besiūliams vamzdžiams ir vamzdeliams iš geležies arba plieno nustatomas galutinis antidempingo muitas (OL L 246, 2018, p. 20). Taigi nagrinėjamos antidempingo priemonės buvo paliktos galioti.

17 Įgyvendinimo reglamento 2018/1469 82 ir 83 konstatuojamosiose dalyse Komisija pažymėjo, kad išanalizavusi visus aspektus pritarė ieškovių prašymui dėl susijusių bendrovių PAB išlaidų apskaičiavimo.

18 Įgyvendinimo reglamento 2018/1469 86 ir 87 konstatuojamosiose dalyse Komisija nurodė, kad jeigu eksportuojantis gamintojas aptariamą produktą eksportavo tiesiogiai nepriklausomiems pirkėjams Sąjungoje per IPE, veikiančią kaip prekiautojas, pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 8 dalį eksporto kaina buvo nustatyta remiantis už eksportui į Sąjungą parduotą aptariamą produktą faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina. Tačiau, jeigu eksportuojantys gamintojai aptariamą produktą į Sąjungą eksportavo per IPCT, veikiančią kaip importuotojas, eksporto kaina pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 9 dalį buvo apskaičiuota remiantis kaina, kuria importuotas produktas buvo pirmą kartą perparduotas nepriklausomiems pirkėjams Sąjungoje, atlikus šia nuostata leidžiamas korekcijas.

19 Ieškovėms nustatyta antidempingo muito norma toliau liko 13,8 %.

20 2019 m. gegužės 21 d. atlikdama 2019 m. baigtą tarpinę peržiūrą Komisija išsiuntė ieškovėms bendrąjį informacijos atskleidimo dokumentą (toliau – 2019 m. BIAD). Pirma, šiuo dokumentu Komisija jas informavo, kad apskaičiuojant jų PAB išlaidas buvo pridėtos išlaidos, kurių jos patyrė dėl jų atlikto pardavimo IPU. Antra, Komisija pažymėjo mananti, kad IPE ir IPCT veikia kaip du kanalai, sudarantys sąlygas eksportuoti tuos pačius produktus į Sąjungą. Remdamasi šia aplinkybe, IPU atliekamu koordinuojamuoju vaidmeniu tarp, viena vertus, ieškovių ir, kita vertus, IPE ir IPCT, tarp IPU ir pastarųjų dviejų bendrovių sudarytų sutarčių ypatumais ir tuo, kad IPE įstatuose nenumatytas išimtinumo įsipareigojimas renkantis parduodamų produktų tiekėjus, Komisija padarė išvadą, kad IPE nebegali būti laikoma grupės, kuriai priklauso ieškovės (toliau – *Interpipe* grupė), pardavimo eksportui padaliniu, taigi, apskaičiuojant eksporto kainą, pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą reikėjo koreguoti kainas, kurias nepriklausomi pirkėjai Sąjungoje mokėjo IPE.

21 2019 m. birželio 4 d. pastabose dėl 2019 m. BIAD ieškovės, be kita ko, ginčijo Komisijos atliktus PAB išlaidų skaičiavimus ir teigė, kad numatytas metodas sutampa su metodu, kuris jau buvo pasiūlytas ir galiausiai atmestas atliekant 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą. Antra, jos tvirtino, kad pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą taikant koregavimą kainoms, kurias nepriklausomi pirkėjai mokėjo IPE, pažeisti principai, kylantys iš pirmojo Sprendimo *Interpipe* (žr. šio sprendimo 6 punktą). Jos pabrėžė, kad, nepaisant IPCT įsteigimo, faktinės aplinkybės nepakito.

22 2019 m. birželio 27 d. Komisija išsiuntė ieškovėms papildomą informacijos atskleidimo dokumentą ir jame pritarė daugeliui jų 2019 m. birželio 4 d. pastabose išdėstytų argumentų, išskyrus tuos, kurie nurodyti šio sprendimo 21 punkte. Komisija pridūrė, kad pastarieji argumentai buvo išnagrinėti, bet bus aptarti įgyvendinimo reglamente, kuris bus paskelbtas ne vėliau kaip 2019 m. rugpjūčio 6 d. Šiame papildomame informacijos atskleidimo dokumente Komisijos numatyta antidempingo muito norma buvo 8,1 %.

23 2019 m. rugpjūčio 1 d., atlikus 2019 m. baigtą tarpinę peržiūrą, Komisija priėmė Įgyvendinimo reglamentą (ES) 2019/1295, kuriuo iš dalies keičiamas Įgyvendinimo reglamentas 2018/1469 (OL L 204, 2019, p. 22; toliau – ginčijamas reglamentas); jame ieškovėms buvo nustatyta 8,1 % antidempingo muito norma.

24 Ginčijamo reglamento 32, 33 ir 39–42 konstatuojamosiose dalyse Komisija atmetė ieškovių argumentus, nurodytus šio sprendimo 21 punkte. Ji pažymėjo, kad, atsižvelgiant į tai, kad komercinė informacija, susijusi su šių argumentų išdėstymu ir analize, yra konfidenciali, jų atmetimo priežastys buvo išsamiai nurodytos atskirame rašte, išsiųstame ieškovėms 2019 m. rugpjūčio 2 d. (toliau – 2019 m. rugpjūčio 2 d. raštas).

Procesas ir šalių reikalavimai

25 2019 m. spalio 22 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo šį ieškovių ieškinį.

26 2020 m. balandžio 15 d. buvo baigta rašytinė proceso dalis.

27 2020 m. balandžio 26 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo raštą, juo ieškovės paprašė surengti teismo posėdį remiantis Bendrojo Teismo procedūros reglamento 106 straipsnio 2 dalimi.

28 Teisėjo pranešėjo siūlymu Bendrasis Teismas (septintoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį. Taikydamas Procedūros reglamento 89 straipsnyje numatytas proceso organizavimo priemones jis pateikė šalims klausimus, į kuriuos prašė jų atsakyti raštu prieš posėdį, taip pat paprašė Komisijos pateikti tam tikrus dokumentus. Šalys įvykdė šias priemones per nustatytą terminą.

29 Šalys buvo išklausytos ir atsakė į Bendrojo Teismo žodžiu pateiktus klausimus per 2020 m. gruodžio 17 d. posėdį.

30 Ieškovės Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą reglamentą,

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

31 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovių bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

32 Grįsdamos ieškinį ieškovės nurodo keturis pagrindus.

33 Pirmasis pagrindas susijęs su tuo, kad apskaičiuojant normaliąją vertę neteisėtai įtrauktos PAB išlaidos, susijusios su ieškovių atliktu pardavimu IPU. Taip Komisija pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą, 4 dalies pirmą pastraipą bei 6 dalies pirmą sakinį ir Sutarties dėl 1994 m. Bendrojo susitarimo dėl muitų tarifų ir prekybos VI straipsnio įgyvendinimo (OL L 336, 1994, p. 103; toliau – PPO antidempingo susitarimas), išdėstytos Pasaulio prekybos organizacijos (PPO) steigimo sutarties (OL L 336, 1994, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 21 t., p. 82) 1 A priede, 2.2.2 straipsnio pirmą sakinį.

34 Antrasis pagrindas grindžiamas akivaizdžia vertinimo klaida, padaryta eksporto kainai taikant dydį, atitinkantį PAB išlaidas ir komisinių pagrindu dirbančio agento pelną. Komisija neturėjo pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies pirmą–ketvirtą sakinius ir i punktą iš ieškovių eksporto kainos atimti sumos, atitinkančios PAB išlaidas ir IPE pelną.

35 Trečiasis pagrindas grindžiamas pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalies pažeidimu, nes Komisija nustatė normaliąją vertę ir ieškovių eksporto kainą, taikydama kitokį, nei anksčiau naudotas, metodą.

36 Nurodydamos kiekvieną iš šių trijų pagrindų ieškovės teigia, kad pažeista pagrindinio reglamento 9 straipsnio 4 dalies antra pastraipa ir PPO antidempingo susitarimo 9.3 straipsnis, nes padarius nurodytus pažeidimus ir akivaizdžią vertinimo klaidą nustatytas antidempingo muitas viršija dempingo dydį.

37 Ketvirtasis pagrindas grindžiamas teisės į gynybą pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo, grindžiamo tuo, kad apskaičiuojant normaliąją vertę neteisėtai atsižvelgta į PAB išlaidas, susijusias su ieškovių atliktu pardavimu IPU

38 Ieškovės teigia, kad į normaliosios vertės apskaičiavimą įtraukdama PAB išlaidas, susijusias su jų atliktu pardavimu IPU, Komisija pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą, 4 dalies pirmą pastraipą ir 6 dalies pirmą sakinį, savo pačios sprendimų priėmimo praktiką ir PPO antidempingo susitarimo 2.2.2 straipsnio pirmą sakinį, kaip jis aiškinamas PPO ginčų sprendimo tarybos sprendimuose. Be to, ieškovės tvirtina, kad iš tikrųjų jos nepatyrė ginčijamų PAB išlaidų.

39 Pirmiausia ieškovės primena, kad jų atliekamas atitinkamo produkto pardavimas Ukrainos nacionalinėje rinkoje visada buvo vykdomas tiesiogiai jų pačių nepriklausomiems nacionaliniams pirkėjams (toliau – tiesioginis pardavimas) arba netiesiogiai – jos parduodavo šį produktą IPU, o ši jį perparduodavo nepriklausomiems nacionaliniams pirkėjams (toliau – netiesioginis pardavimas).

40 Nurodydamos šį pagrindą ieškovės pirmiausia teigia, kad per 2019 m. baigtą tarpinę peržiūrą, po kurios buvo priimtas ginčijamas reglamentas, Komisija, atlikdama skaičiavimus siekiant nustatyti normaliąją vertę, kiek tai susiję su PAB išlaidomis, nesirėmė, kaip anksčiau, tik jų PAB išlaidomis, susijusiomis su atitinkamo produkto tiesioginiu pardavimu, ir IPU netiesioginio šio produkto pardavimo PAB išlaidomis. Ji klaidingai pridėjo PAB išlaidas, ieškovių patirtas parduodant IPU atitinkamą produktą (toliau – ginčijamos PAB išlaidos), kurį ši perparduodavo nepriklausomiems pirkėjams Ukrainos nacionalinėje rinkoje. Ieškovių teigimu, įtraukus ginčijamas PAB išlaidas, į kurias nebuvo atsižvelgta Komisijai atliekant skaičiavimus per 2012 m. baigtą tarpinę peržiūrą ir kurios buvo pašalintos iš skaičiavimų, susijusių su 2018 m. baigta galutine peržiūra (žr. šio sprendimo 11, 13 ir 17 punktus), buvo dirbtinai padidintas dempingo skirtumas.

41 Ieškovės taip pat primena, kad pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą „[n]ormalioji vertė paprastai yra nustatoma pagal kainas, kurias įprastomis prekybos sąlygomis moka arba turi mokėti nepriklausomi pirkėjai eksportuojančioje valstybėje“, ir kad pagal minėto reglamento 2 straipsnio 1 dalies trečią pastraipą kainos tarp dviejų šalių, kurios, kaip įtariama, tarpusavyje susijusios, iš esmės negali būti laikomos kainomis įprastomis prekybos sąlygomis. Nagrinėjamu atveju Komisija teisingai taikė šį principą, tačiau suklydo, kai remdamasi juo nepadarė išvados, kad PAB išlaidos, susijusios su pardavimu tarp tokių šalių, taip pat negali būti laikomos išlaidomis įprastomis prekybos sąlygomis. Ieškovės pabrėžia, jog pagrindinio reglamento 2 straipsnio 6 dalies pirmoje pastraipoje numatyta, kad PAB išlaidos turi būti apskaičiuojamos remiantis duomenimis, susijusiais su įprastomis prekybos sąlygomis. Toks pats principas išplaukia iš PPO antidempingo susitarimo 2.2.2 straipsnio pirmo sakinio.

42 Galiausiai ieškovės tvirtina, kad pridėjus ginčijamas PAB išlaidas buvo dirbtinai padidinta normalioji vertė, todėl, kaip matyti iš dviejų toliau nurodytų aplinkybių, ir dempingo skirtumas.

43 Pirma, ieškovės primena, jog, remiantis pagrindinio reglamento 2 straipsnio 4 dalies pirma ir trečia pastraipomis ir Komisijos praktika, tam, kad apskaičiuojant normaliąją vertę būtų atsižvelgta į atitinkamo produkto pardavimą nepriklausomiems pirkėjams eksportuojančios valstybės vidaus rinkoje, jis turi būti įvykdytas įprastomis prekybos sąlygomis. Atliekant tyrimą, reikalingą siekiant nustatyti, ar pardavimas vykdomas įprastomis prekybos sąlygomis (toliau – ĮPS tyrimas), pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 4 dalį turi būti palygintos produkto vieneto gamybos išlaidos, prie jų pridėjus PAB išlaidas, ir faktinė pardavimo kaina pagal produkto rūšį. Ieškovės pridūrė, kad pagrindiniame reglamente, ypač jo 2 straipsnio 4 dalyje, nėra jokios taisyklės, pagal kurią būtų reikalaujama į PAB išlaidas, naudojamas atliekant ĮPS tyrimą, įtraukti visas išlaidas, įskaitant patirtas susijusioms bendrovėms vykdant pardavimą viena kitai.

44 Tam tikrų rūšių produktų, kurių daugiau kaip 80 % eksportuotojo vidaus rinkoje parduodama pelningai, t. y. šis pardavimas vykdomas didesne už vieneto sąnaudas kaina (toliau – pelningas pardavimas), ir kurių vidutinė svertinė pardavimo kaina yra lygi vidutinėms svertinėms vieneto sąnaudoms arba didesnė už jas, normalioji vertė apskaičiuojama remiantis visu pardavimu, neatsižvelgiant į tai, ar jis buvo pelningas.

45 Vis dėlto, kai tam tikros rūšies produkto pardavimas toje rinkoje yra lygus arba mažesnis nei 80 % bendros šios rūšies produkto pardavimo apimties arba kai šios rūšies produkto vidutinė svertinė kaina yra mažesnė už vieneto gamybos sąnaudas, normalioji vertė yra grindžiama tik pelningu pardavimu.

46 Ieškovės pabrėžia, kad tai, ar atsižvelgiama į tam tikros rūšies produkto visą pardavimą (žr. šio sprendimo 44 punktą) arba tik į šios rūšies produkto pelningą pardavimą (žr. šio sprendimo 45 punktą), turi įtakos normaliosios vertės apskaičiavimui – antruoju atveju ji tampa didesnė. Dempingo skirtumas taip pat padidėja.

47 Ieškovės pažymi, kad nagrinėjamu atveju dėl ginčijamų PAB išlaidų įtraukimo į normaliosios vertės skaičiavimus padidėjo bendros sąnaudos, todėl sumažėjo pelningo pardavimo procentinė dalis. Taigi, kalbant apie didesnį Ukrainos nacionalinėje rinkoje parduodamų produktų rūšių skaičių, pažymėtina, kad pelningas pardavimas nesiekė 80 % ribos, todėl buvo atsižvelgta tik į pelningą pardavimą ir normalioji vertė tapo didesnė.

48 Antra, ieškovių teigimu, iš pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos matyti, kad tam tikrų rūšių produktų, kurių gamintojas neparduoda savo nacionalinėje rinkoje nepriklausomiems pirkėjams ir kurie eksportuojami į Sąjungą, normalioji vertė turi būti apskaičiuojama remiantis gamybos sąnaudomis, prie jų pridėjus pagrįstą PAB išlaidų ir pelno sumą. Ši protinga suma apskaičiuojama remiantis kitų rūšių atitinkamo produkto pardavimu įprastomis prekybos sąlygomis. Pridėjus ginčijamas PAB išlaidas taip pat padidėjo apskaičiuota nacionalinėje rinkoje neparduotų tam tikrų rūšių produktų normalioji vertė.

49 Remdamosi visais pirma išdėstytais argumentais ieškovės daro išvadą, kad atsižvelgusi į ginčijamas PAB išlaidas Komisija pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą, 4 dalies pirmą pastraipą ir 6 dalies pirmą sakinį.

50 Komisija ginčija ieškovių argumentų pagrįstumą, taip pat, kiek tai susiję su argumentais dėl jos sprendimų priėmimo praktikos ir PPO ginčų sprendimo tarybos sprendimuose pateiktų išvadų pažeidimu, – ir jų priimtinumą dėl to, kad jie buvo pateikti nesilaikant Procedūros reglamento praktinių vykdymo nuostatų 115 punkto, nes neatitinka ieškinyje nurodytų pagrindų pavadinimų.

51 Pastaruoju aspektu reikia pažymėti, kad dėl Procedūros reglamento praktinėse vykdymo nuostatose išdėstytų redakcinių rekomendacijų nesilaikymo visas ieškinys ar jo dalis gali būti nepriimtini, tik jeigu jis neatitinka minėto reglamento 76 straipsnio d punkto. Kaip bus nurodyta toliau, ieškinyje paaiškinta, kas sudaro pirmąjį pagrindą, ir jam pagrįsti pateikti argumentai yra pakankamai aiškūs ir tikslūs (šiuo klausimu žr. 2015 m. kovo 25 d. Sprendimo *Belgija / Komisija*, T-538/11, EU:T:2015:188, 131 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

52 Taigi Komisijos nurodyti nepriimtinumo pagrindai yra nepagrįsti.

53 Kiek tai susiję su šio pagrindo esme, jį reikia nagrinėti, prieš tai priminus pagrindines taikytinas nuostatas ir jurisprudenciją, kurioje jos išaiškintos.

54 Pagrindinio reglamento 1 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad „[p]roduktu dempingo kaina yra laikomas produktas, jeigu jo eksporto į Sąjungą kaina yra mažesnė nei palyginamoji panašaus produkto kaina įprastomis prekybos sąlygomis eksportuojančioje valstybėje“. Minėto reglamento 2 straipsnio 12 dalies pirmame sakinyje nurodyta, kad „[d]empingo skirtumas yra suma, kuria normalioji vertė viršija eksporto kainą“.

55 Darytina išvada, kad produkto normaliosios vertės nustatymas yra vienas iš esminių etapų, galinčių padėti nustatyti galimo dempingo egzistavimą (2014 m. spalio 1 d. Sprendimo *Taryba / Alumina*, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 2016 m. vasario 4 d. Sprendimo *C & J Clark International ir Puma*, C-659/13 ir C-34/14, EU:C:2016:74, 105 punktą).

56 Pagrindinis produkto normaliosios vertės nustatymo metodas išdėstytas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje (2017 m. liepos 11 d. Sprendimo *Viraj Profiles / Taryba*, T-67/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:481, 110 punktas), kurioje numatyta, kad „[n]ormalioji vertė paprastai yra nustatoma pagal kainas, kurias įprastomis prekybos sąlygomis moka arba turi mokėti nepriklausomi pirkėjai eksportuojančioje valstybėje“.

57 Kaip pažymėjo Teisingumo Teismas, tiek iš pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos formuluotės, tiek iš jos struktūros matyti, kad nustatant normaliąją vertę iš esmės pirmenybės tvarka turi būti atsižvelgiama į kainą, kuri buvo realiai sumokėta arba kuri turi būti sumokėta įprastomis prekybos sąlygomis. Remiantis pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 dalies pirma pastraipa, nuo šio principo galima nukrypti, tik kai panašaus produkto pardavimas nebuvo įvykdytas „įprastomis prekybos sąlygomis“, kai šie pardavimai nepakankami arba nesudaro galimybės atlikti deramo palyginimo. Tai yra baigtinis normaliosios vertės nustatymo atsižvelgiant į realias kainas metodo išimčių sąrašas (žr. 2014 m. spalio 1 d. Sprendimo *Taryba / Alumina*, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20 ir 21 punktus ir nurodytą jurisprudenciją).

58 Teisingumo Teismas taip pat pažymėjo, kad sąvokos „įprastos prekybos sąlygos“ tikslas yra užtikrinti, kad produkto normalioji vertė kuo labiau atitiktų įprastą panašaus produkto kainą eksportuotojo vidaus rinkoje. Jei pardavimas įvykdytas pagal sąlygas, kurios neatitinka prekybos praktikos, susijusios su panašaus produkto pardavimu toje rinkoje laikotarpiu, kuris reikšmingas

nustatant dempingą, jis nėra tinkamas pagrindas panašaus produkto toje rinkoje normaliajai vertei nustatyti (2014 m. spalio 1 d. Sprendimo *Taryba / Alumina*, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 28 punktas).

59 Pagrindiniame reglamente sąvoka „įprastos prekybos sąlygos“ neapibrėžta. Tačiau minėto reglamento 2 straipsnyje aiškiai numatyti du pardavimo, kuris tam tikromis aplinkybėmis negali būti laikomas įvykdytu tokiomis sąlygomis, atvejai. Pirma, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 dalies trečioje pastraipoje nurodyta, kad kainos tarp šalių, kurios, kaip įtariama, tarpusavyje susijusios arba yra sudariusios kompensacinį susitarimą, negali būti laikomos kainomis įprastomis prekybos sąlygomis ir nenaudojamos nustatant normaliąją vertę, nebent būtų nustatyta, kad tokie tarpusavio santykiai neturi įtakos šioms kainoms (žr. 2014 m. spalio 1 d. Sprendimo *Taryba / Alumina*, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 22 ir 23 punktus ir nurodytą jurisprudenciją). Antra, remiantis to paties reglamento 2 straipsnio 4 dalies pirma pastraipa, panašaus produkto pardavimas eksportuojančios valstybės vidaus rinkoje arba pardavimas eksportui į trečiąją valstybę kainomis, mažesnėmis už produkto vieneto gamybos sąnaudas, gali būti nelaikomas pardavimu įprastomis prekybos sąlygomis, tik jeigu nustatoma, kad taip buvo parduodama pakankamai ilgą laiką, dideliais kiekiais ir tokiomis kainomis, kurios per pagrįstą laikotarpį nepadengia visų produkto išlaidų (2014 m. spalio 1 d. Sprendimo *Taryba / Alumina*, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 24 punktas). Šio reglamento 2 straipsnio 4 dalies trečioje pastraipoje nurodyta, kad „ilgas laikotarpis“ paprastai turi būti suprantamas kaip vieni metai, bet negali būti trumpesnis kaip šeši mėnesiai, o pardavimu mažiau už vieneto sąnaudas laikomas pardavimas pakankamai dideliais kiekiais nurodytu laikotarpiu, kai yra nustatyta, kad vidutinė svertinė pardavimo kaina yra mažesnė už vidutines svertines vieneto sąnaudas arba kad pardavimo mažiau už vieneto sąnaudas kiekis sudaro ne mažiau kaip 20 % pardavimo, naudojamo normaliajai vertei nustatyti.

60 Teisingumo Teismo teigimu, sąvoka „įprastos komercinės sąlygos“ susijusi su paties tiriamo pardavimo pobūdžiu (žr. 2014 m. spalio 1 d. Sprendimo *Taryba / Alumina*, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 25 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

Dėl ginčijamo reglamento nuostatų, susijusių su normaliąja verte

61 Nagrinėjamu atveju, kaip matyti iš ginčijamo reglamento 25–31 konstatuojamųjų dalių, Komisija nustatė normaliąją vertę, kaip nurodyta toliau.

62 Pirma, pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalį, viena vertus, ji nagrinėjo, ar bendra ieškovių panašaus produkto pardavimo vidaus rinkoje, t. y. Ukrainoje, nepriklausomiems pirkėjams apimtis buvo tipiška, palyginti su jų bendra pardavimo eksportui į Sąjungą apimtimi, t. y. ar bendra tokio pardavimo apimtis sudarė ne mažiau kaip 5 % bendros peržiūrimojo produkto pardavimo eksportui į Sąjungą apimties. Ji padarė išvadą, kad šiuo atveju taip buvo (25 konstatuojamoji dalis).

63 Kita vertus, Komisija patikrino, ar ieškovių atliktas kiekvienos produkto rūšies, kuri buvo tokia pati arba panaši į eksportui į Sąjungą parduoto produkto rūšį, pardavimas jų vidaus rinkoje buvo tipiškas, t. y. ar bendra kiekvienos produkto rūšies vidaus pardavimo apimtis sudarė ne mažiau kaip 5 % bendros tos pačios ar panašios rūšies produkto pardavimo eksportui į Sąjungą apimties. Ji nustatė, kad tam tikros rūšies produkto pardavimas vidaus rinkoje tiriamuoju laikotarpiu iš esmės buvo tipiškas (26 konstatuojamoji dalis).

64 Antra, dėl tam tikrų rūšių produktų, kurie Ukrainoje buvo parduodami tipiškais kiekiais (toliau – Ukrainoje parduoti tam tikrų rūšių produktai), Komisija atliko ĮPS tyrimą (žr. šio sprendimo 43 punktą). Šiuo tikslu ji apskaičiavo pelningo pardavimo vidaus rinkoje nepriklausomiems pirkėjams per tiriamąjį laikotarpį dalį (27 konstatuojamoji dalis).

65 Ukrainoje parduoto tų rūšių produkto, kurio pardavimo vidaus rinkoje didesnėmis už vieneto sąnaudas kainomis apimtis buvo didesnė nei 80 %, o vidutinė svertinė tos rūšies produkto pardavimo kaina buvo ne mažesnė už vieneto gamybos sąnaudas, kiekvienos rūšies produkto normalioji vertė apskaičiuota kaip susijusios rūšies produkto viso pardavimo faktinių vidaus rinkos kainų vidutinė svertinė kaina, neatsižvelgiant į tai, ar pardavimas buvo pelningas (28 konstatuojamoji dalis).

66 Jeigu tam tikros rūšies produkto pelningo pardavimo apimtis sudarė ne daugiau kaip 80 % viso Ukrainoje parduoto tos rūšies produkto pardavimo apimties arba jeigu tos rūšies produkto vidutinė svertinė kaina buvo mažesnė už vieneto gamybos sąnaudas, normalioji vertė nustatyta pagal faktinę vidaus rinkos kainą, kuri buvo apskaičiuota kaip tos rūšies produkto tik pelningo pardavimo vidaus rinkoje per peržiūros tiriamąjį laikotarpį vidutinė svertinė kaina (29 konstatuojamoji dalis).

67 Išanalizavus pardavimą vidaus rinkoje nustatyta, kad 35–55 % visų Ukrainos vidaus rinkoje parduotų tam tikrų rūšių produktų buvo parduota pelningai ir kad vidutinė svertinė pardavimo kaina buvo didesnė už gamybos sąnaudas. Todėl normalioji vertė buvo apskaičiuota kaip tik pelningo pardavimo svertinis vidurkis (30 konstatuojamoji dalis).

68 Trečia, dėl tam tikrų rūšių produktų, kurių pardavimas Ukrainoje sudarė mažiau kaip 5 % pardavimo eksportui į Sąjungą arba kurių Ukrainos vidaus rinkoje iš viso nebuvo parduota (toliau – Ukrainoje neparduoti tam tikrų rūšių produktai), Komisija apskaičiavo normaliąją vertę pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 dalį, remdamasi kiekvienos rūšies produkto gamybos sąnaudomis ir pridėjusi PAB išlaidas bei pelną (31 konstatuojamoji dalis).

Dėl pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3, 4 ir 6 dalių taikymo srities

69 Ieškovės teigia, kad Komisija klaidingai atsižvelgė į ginčijamas PAB išlaidas, nes tiek atlikdama ĮPS tyrimą dėl Ukrainoje parduotų tam tikrų rūšių produktų, tiek apskaičiuodama normaliąją vertę, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 dalį, dėl Ukrainoje neparduotų tam tikrų rūšių produktų padidino normaliąją vertę (žr. šio sprendimo 43–48 punktus).

70 Siekiant priimti sprendimą dėl šių argumentų, reikia nustatyti, ar Komisija turėjo teisę į normaliosios vertės skaičiavimus pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 ir 4 dalis įtraukti ginčijamas PAB išlaidas.

71 Kaip priminta šio sprendimo 57–60 punktuose, pagrindinis normaliosios vertės nustatymo principas yra tas, kad ji turi būti grindžiama aspektais, susijusiais su įprastomis prekybos sąlygomis.

72 Iš pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 dalies trečios pastraipos matyti, kad, išskyrus tam tikras išimtis, susijusių asmenų vienas kitam vykdyto pardavimo kainos negali būti naudojamos normaliajai vertei nustatyti (žr. šio sprendimo 59 punktą).

73 Komisija tvirtina, kad šių kainų neįtraukimas susijęs su kitu klausimu nei tas, ar nagrinėjamu atveju į PAB išlaidas, patirtas susijusiems asmenims, kaip antai ieškovėms ir IPU, vykdant pardavimą vienas kitam, gali būti atsižvelgiama nustatant normaliąją vertę pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 ir 4 dalis.

74 Reikia priminti, jog pagal jurisprudenciją Komisija į gamybos sąnaudas, suprantamas kaip atitinkamo produkto gamybos sąnaudų ir PAB išlaidų suma, atsižvelgia, viena vertus, atlikdama pagrindinio reglamento 2 straipsnio 4 dalyje numatytą ĮPS tyrimą, kad įvertintų, ar vidaus pardavimas yra pelningas, taigi gali būti laikomas pardavimu įprastomis prekybos sąlygomis, ir, kita vertus, apskaičiuodama normaliąją vertę pagal šio reglamento 2 straipsnio 3 dalį, kai nebuvo galima atsižvelgti į vidaus pardavimą (šiuo klausimu žr. 2017 m. liepos 11 d. Sprendimo *Viraj Profiles / Taryba*, T-67/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:481, 163 punktą). Iš jurisprudencijos taip pat matyti, jog, siekiant išvengti eksportuojančių gamintojų skirtingo vertinimo be jokios priežasties atsižvelgiant į tai, ar jie tam tikrų rūšių produktus taip pat parduoda savo šalyje arba tik užsienyje, atitinkamos išlaidos abiem atvejais turi būti tos pačios (šiuo klausimu žr. 1988 m. spalio 5 d. Sprendimo *Brother Industries / Taryba*, 250/85, EU:C:1988:464, 19 punktą).

75 Darytina išvada, kad nagrinėjamu atveju Komisija turėjo naudoti tas pačias PAB išlaidas tiek atlikdama ĮPS tyrimą dėl Ukrainoje parduotų tam tikrų rūšių produktų, tiek apskaičiuodama normaliąją vertę dėl Ukrainoje neparduotų tam tikrų rūšių produktų. Be to, šią išvadą, atitinkančią šio sprendimo 74 punkte nurodytą jurisprudenciją, patvirtino šalys per posėdį.

76 PAB išlaidų vertinimo būdas nurodytas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 6 dalies pirmame sakinyje, jame numatyta, kad „[p]ardavimo, bendrųjų ir administracinių sąnaudų bei pelno sumos turi būti pagrįstos faktiniais duomenimis apie tiriamojo eksportuotojo ar gamintojo panašaus produkto gamybą ir pardavimus įprastomis prekybos sąlygomis“.

77 Procesiniuose dokumentuose Komisija tvirtina, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 6 dalies pirmas sakinys taikomas tik normaliosios vertės apskaičiavimui pagal minėto reglamento 2 straipsnio 3 dalį ir jis nėra reikšmingas atliekant jo 2 straipsnio 4 dalyje numatytą ĮPS tyrimą.

78 Vis dėlto reikia pažymėti, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 6 dalies pirmame sakinyje nedaroma skirtumo pagal tai, ar atitinkama normalioji vertė vertinama pagal 2 straipsnio 3 dalį, ar pagal kitą to paties reglamento nuostatą. Juo neribojamas jame įtvirtintos teisinės tvarkos taikymas tik tam tikroms minėto reglamento konkrečiose nuostatose nurodytoms situacijoms. Todėl pagrindinio reglamento 2 straipsnio 6 dalies pirmu sakiniu nedraudžiama, kad jame numatyta pareiga remtis įprastomis prekybos sąlygomis surinktais duomenimis būtų visuotinai taikoma, kai šioje nuostatoje daroma nuoroda į PAB išlaidas. Be to, kadangi PAB išlaidos, kaip per posėdį pripažino Komisija (žr. šio sprendimo 75 punktą), naudojamos apskaičiuojant normaliąją vertę pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 dalį, yra tos pačios kaip taikomos atliekant šio reglamento 2 straipsnio 4 dalyje numatytą ĮPS tyrimą, šios išlaidos turi atitikti minėto reglamento 2 straipsnio 6 dalies pirmą sakinį, taigi turi būti pagrįstos duomenimis apie pardavimą įprastomis prekybos sąlygomis.

79 Reikia patikrinti, ar nagrinėjamu atveju atlikdama ĮPS tyrimą naudojo tokius duomenis.

80 Šiuo tikslu reikia priminti, kad *Interpipe* grupė Ukrainoje tam tikrų rūšių produktus parduodavo tiek tiesiogiai, tiek netiesiogiai per IPU (žr. šio sprendimo 39 punktą). Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 6 dalies pirmame sakinyje konkrečiai nenurodytas sandorių, kaip antai netiesioginio pardavimo, vykdomų dviem etapais, kurių pirmasis vyksta ekonominio vieneto, kurį sudaro ši grupė, viduje, atvejis.

81 Siekdama pateisinti tai, kad apskaičiuodama normaliąją vertę atsižvelgė į PAB išlaidas, patirtas ieškovėms vykdant pardavimą IPU (neginčijama, kad pastaroji bendrovė yra susijusi su ieškovėmis), Komisija iš esmės teigia, kad pirmam nepriklausomam pirkėjui parduoto produkto normalioji vertė apskaičiuojama atsižvelgiant į visas su produkto gamyba ir pardavimu susijusias sąnaudas, nesvarbu, ar šias sąnaudas padengia gamintojas, ar grupės susijęs subjektas.

82 Šiuo klausimu reikia priminti vieno ekonominio vieneto sąvokos reikšmę Sąjungos teisėje ir jos pasekmes apskaičiuojant normaliąją vertę, esant tokiems, kaip nagrinėjamu atveju, aptariamiems netiesioginio pardavimo sandoriams.

Dėl vieno ekonominio vieneto sąvokos ir jos pasekmių

83 Vieno ekonominio vieneto sąvoka buvo išplėtota siekiant nustatyti normaliąją vertę, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 dalį ir anksčiau galiojusias analogiškas nuostatas. Ši sąvoka grindžiama būtinybe atsižvelgti į santykių bendrovių grupėje ekonominę realybę (2012 m. vasario 16 d. Sprendimo *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP*, C-191/09 P ir C-200/09 P, EU:C:2012:78, 55 punktas ir 2015 m. kovo 17 d. Sprendimo *RFA International / Komisija*, T-466/12, EU:T:2015:151, 108 ir 110 punktai).

84 Iš tiesų, Teisingumo Teismo teigimu, gamybos ir pardavimo veiklos pasidalijimas grupės, sudarytos iš teisiškai atskirų bendrovių, viduje negali pakeisti fakto, kad šios bendrovės sudaro vieną ekonominį vienetą, šitaip organizuojantį visą veiklą, kurią kitais atvejais vykdo ir teisiniu požiūriu vienas vienetas (žr. 1993 m. spalio 13 d. Sprendimo *Matsushita Electric Industrial / Taryba*, C-104/90, EU:C:1993:837, 9 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

85 Kiek tai susiję su kainomis, į kurias turi būti atsižvelgta pardavimo, kurį vykdant dalyvauja kelios tai pačiai grupei priklausančios bendrovės, prieš trečiajai šaliai įsigyjant atitinkamą produktą, atveju, iš jurisprudencijos matyti, kad, kai gamintojas vidaus pardavimo funkcijas paveda savo produktų tiekimo bendrovei, kurią ekonomiškai kontroliuoja, kainų, kurias moka pirmas nepriklausomas pirkėjas minėtai tiekimo bendrovei, panaudojimas apskaičiuojant normaliąją vertę yra pagrįstas, nes minėtos kainos gali būti laikomos produktų pirmojo pardavimo įprastomis prekybos sąlygomis kainomis, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą (2015 m. kovo 17 d. Sprendimo *RFA International / Komisija*, T-466/12, EU:T:2015:151, 108 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 1988 m. spalio 5 d. Sprendimo *Brother Industries / Taryba*, 250/85, EU:C:1988:464, 15 punktą ir 1992 m. kovo 10 d. Sprendimo *Canon / Taryba*, C-171/87, EU:C:1992:106, 9 ir 11 punktus). Darytina išvada, kad Sąjungos institucijos, kompetentingos patvirtinti antidempingo muitus, turi remtis kaina, kurią pirmas nepriklausomas pirkėjas moka susijusioms pardavimo bendrovėms (1992 m. kovo 10 d. Sprendimo *Matsushita Electric / Taryba*, C-175/87, EU:C:1992:109, 16 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 1988 m. spalio 5 d. Sprendimo *TEC ir kt. / Taryba*, 260/85 ir 106/86, EU:C:1988:465, 30 punktą ir 1988 m. spalio 5 d. Sprendimo *Silver Seiko ir kt. / Taryba*, 273/85 ir 107/86, EU:C:1988:466, 14 punktą).

86 Darydamas šią išvadą, kuri susijusi su kainomis, Teisingumo Teismas pateikė poziciją dėl išlaidų ir pažymėjo, kad į normaliąją vertę turi būti įtrauktos visos gamintojo kontroliuojamos paskirstymo bendrovės patirtos išlaidos, taip pat gamintojo išlaidos, kurios patirtos atitinkamus produktus parduodant vidaus rinkoje ir kurios būtų akivaizdžiai įtrauktos į pardavimo kainą, jeigu jį būtų vykdęs gamintojo vidaus pardavimo padalinys (1992 m. kovo 10 d. Sprendimo *Matsushita Electric / Taryba*, C-175/87, EU:C:1992:109, 15 punktas).

87 Apskritai, Teisingumo Teismo teigimu, kalbant apie netiesioginį pardavimą, kaip antai aptariamą šioje byloje, pažymėtina, kad, siekiant išvengti diskriminacijos apskaičiuojant normaliąją vertę pagal tai, ar pardavimą vykdė į gamintojo organizacinę struktūrą įeinantis pardavimo padalinys, ar teisiškai atskira, nors ir gamintojo ekonomiškai kontroliuojama, bendrovė, visuomet turi būti atsižvelgiama į visas sąnaudas, kurios neišvengiamai įtraukiamos į pirmo nepriklausomo pirkėjo mokamą kainą (šiuo klausimu žr. 1988 m. spalio 5 d. Sprendimo *TEC ir kt. / Taryba*, 260/85 ir 106/86, EU:C:1988:465, 29 punktą ir 1992 m. kovo 10 d. Sprendimo *Canon / Taryba*, C-171/87, EU:C:1992:106, 13 punktą).

88 Remiantis ką tik primintais principais reikia konstatuoti, jog nagrinėjamu atveju netiesioginis pardavimas negali būti padalytas į dvi sudedamąsias dalis, kad antroji dalis, kuri vykdyta tarp IPU ir nepriklausomo pirkėjo, būtų kvalifikuojama kaip vykdyta įprastomis prekybos sąlygomis, o į pirmąją dalį, kuri buvo vykdoma tarp vienos iš ieškovių ir IPU, apskaičiuojant normaliąją vertę nebūtų atsižvelgiama, nes ji nebuvo vykdyta tokiomis sąlygomis. Iš to matyti, kad atlikdama šį vertinimą Komisija būtent turi atsižvelgti į visą netiesioginį pardavimą.

89 Taigi tiek pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 dalies trečią pastraipą, tiek pagal šio sprendimo 85 punkte nurodytą jurisprudenciją normaliosios vertės apskaičiavimui, kiek tai susiję su netiesioginiais pardavimais, reikšmingos tik tos kainos, kurias moka nepriklausomi pirkėjai. Be to, šiuo klausimu šalys sutaria.

90 Kiek tai susiję su PAB išlaidomis, remiantis iš šio sprendimo 86 ir 87 punktų kylančiais principais ir vadovaujantis jais padaryta išvada, kaip antai išdėstyta šio sprendimo 88 punkte, ieškovės klaidingai ginčija Komisijos sprendimą remtis visomis išlaidomis, įskaitant PAB išlaidas, kurios *Interpipe* grupės viduje buvo patirtos per du netiesioginį pardavimą sudarančius etapus.

91 Reikia pridurti, kad, atliekant ĮPS tyrimą, PAB išlaidų, susijusių su dviem netiesioginio pardavimo etapais, sumavimas ir atsižvelgimas tik į per antrąjį etapą taikytą kainą atitinka taikytinas pagrindinio reglamento nuostatas bei minėtą jurisprudenciją ir atspindi ekonominę realybę. Iš tiesų šiuo atveju galima preziumuoti, kad kainas, kurias IPU taikė nepriklausomiems pirkėjams už iš ieškovių pirktus produktus, lemia toliau nurodytos aplinkybės. Pirma, šios IPU taikytos kainos apima pačios IPU ieškovėms sumokėtas pirkimo kainas, tačiau reikia pažymėti, kad šios kainos turi atspindėti produktų gamybos sąnaudas, PAB išlaidas, ieškovių patirtas parduodant šiuos produktus IPU, taip pat galimą iš jų gautą pelną. Antra, jos apima IPU patirtas PAB išlaidas parduodant tuos pačius produktus nepriklausomiems pirkėjams, o tam tikrais atvejais – ir pelną. Siekdama nustatyti, ar netiesioginis pardavimas yra pelningas, Komisija turi patikrinti, ar IPU taikoma kaina jai leidžia susigrąžinti kainą, kurią ji sumokėjo ieškovėms, ir PAB išlaidas. Kadangi, kaip ką tik pažymėta, IPU ieškovėms mokama kaina, be kita ko, apima jų PAB išlaidas, Komisija turi į jas atsižvelgti. Tačiau reikia pažymėti, jog negalima daryti prielaidos, ir ieškovės to neteigia, kad IPU patirtos PAB išlaidos vykdant pardavimą nepriklausomiems pirkėjams apima PAB išlaidas, kurias ieškovės patyrė per pirmąjį netiesioginio pardavimo tarp jų ir IPU etapą. Taigi, jei

atlikdama skaičiavimą Komisija neįtraukė ginčijamų PAB išlaidų, į jas nebuvo atsižvelgta vykdant netiesioginį pardavimą, todėl normalioji vertė nustatyta taikant ekonominės realybės neatspindintį metodą.

92 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 6 dalies pirmas sakinys negali būti aiškinamas taip, kad juo Komisijai atliekant ĮPS tyrimą ir apskaičiuojant normaliąją vertę pagal minėto reglamento 2 straipsnio 3 dalį draudžiama remtis PAB išlaidomis, kurios apima nagrinėjamu atveju ginčijamas išlaidas.

93 Taigi reikia atmesti ieškovių priekaištus, grindžiamus tuo, kad Komisija dirbtinai padidino normaliąją vertę, nes apskaičiuodama ją atsižvelgė į ginčijamas PAB išlaidas. Todėl reikia išnagrinėti kitus grindžiant pirmąjį pagrindą nurodytus priekaištus, susijusius su PPO ginčų sprendimo tarybos sprendimais, ginčijamų PAB išlaidų teoriniu pobūdžiu ir Komisijos praktikos pažeidimu.

Dėl priekaištų, grindžiamų PPO ginčų sprendimo tarybos sprendimais

94 Ieškovės tvirtina, jog PPO apeliacinis komitetas, kurio ataskaitas tvirtina PPO ginčų sprendimo taryba, kai aiškino PPO antidempingo susitarimo 2.2.2 straipsnio pirmą sakinį, atitinkantį pagrindinio reglamento 2 straipsnio 6 dalies pirmą sakinį, pažymėjo, kad reikia remtis faktiniais duomenimis apie gamybą ir pardavimą įprastinėmis prekybos sąlygomis ir kad pardavimas, kuris nebuvo vykdomas tokiomis sąlygomis, neturi būti įtrauktas apskaičiuojant atitinkamas PAB išlaidų ir pelno sumas.

95 Reikia priminti, kad, remiantis jurisprudencija, PPO susitarimai, atsižvelgiant į jų pobūdį ir bendrą struktūrą, iš esmės nėra normos, į kurias atsižvelgdamas Sąjungos teismas tikrina Sąjungos institucijų aktų teisėtumą pagal SESV 263 straipsnio pirmą pastraipą. Tačiau jei Sąjunga ketino įgyvendinti prisiimtą konkretų įsipareigojimą PPO arba tuo atveju, kai Sąjungos akte aiškiai daroma nuoroda į konkrečias PPO susitarimų nuostatas, Sąjungos teismas privalo vykdyti atitinkamo Sąjungos akto teisėtumo kontrolę, atsižvelgdamas į PPO taisykles (2015 m. kovo 17 d. Sprendimo *RFA International / Komisija*, T-466/12, EU:T:2015:151, 134 punktas ir nurodyta jurisprudencija; taip pat šiuo klausimu žr. 2018 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Baby Dan*, C-592/17, EU:C:2018:913, 66 ir 67 punktus).

96 Pagrindinio reglamento 3 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, jog siekiant užtikrinti, kad PPO antidempingo susitarimo taisyklės būtų taikomos tinkamai ir skaidriai, to susitarimo nuostatos, kiek tai yra įmanoma, turėtų būti įtrauktos į Sąjungos teisės aktus.

97 PPO antidempingo susitarimo 2.2.2 straipsnio pirmo sakinio nuostatos iš esmės sutampa su pagrindinio reglamento 2 straipsnio 6 dalies pirmo sakinio nuostatomis. Tas pats pasakytina apie, viena vertus, šio susitarimo 2.2 ir 2.2.1 straipsnių nuostatas ir, kita vertus, minėto reglamento 2 straipsnio 3 ir 4 dalių nuostatas.

98 Darytina išvada, kad pagrindinio reglamento nuostatas, kiek jos atitinka PPO antidempingo susitarimo nuostatas, reikia aiškinti kiek įmanoma atsižvelgiant į atitinkamas šio susitarimo nuostatas, kaip jas aiškina PPO ginčų sprendimo taryba (šiuo klausimu žr. 2013 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Transnational Company „Kazchrome“ ir ENRC Marketing / Taryba*, C-10/12 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:865, 54 punktą; 2018 m. spalio 18 d. Sprendimo *Rotho Blaas*, C-207/17, EU:C:2018:840, 46–48 punktus ir 2019 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Jindal Saw ir Jindal Saw Italia / Komisija*, T-301/16, EU:T:2019:234, 134 punktą).

99 PPO apeliacinio komiteto ataskaitoje dėl ginčo „Europos Bendrijos. Antidempingo muitai iš Indijos importuojamai medvilninei patalynei“, 2001 m. kovo 12 d. patvirtintoje PPO ginčų sprendimo tarybos (WT/DS 141/AB/R, 82 punktas), taip išaiškino PPO antidempingo susitarimo 2.2.2 straipsnį:

„2.2.2 straipsnio įžanginės dalies pirmame sakinyje kalbama apie „faktinius duomenis apie tiriamojo eksportuotojo ar gamintojo tapačios arba panašios prekės gamybą ir pardavimą įprastinėmis prekybos sąlygomis“. Taigi [PPO] antidempingo susitarimo rengėjai aiškiai nurodė, kad į pardavimą, kuris nebuvo vykdytas įprastomis prekybos sąlygomis, neturi būti atsižvelgiama, kai taikant 2.2.2 straipsnio įžanginėje dalyje numatytą metodą apskaičiuojamos sumos, atitinkančios [PAB] išlaidas ir pelną).“

100 Panašūs samprotavimai išdėstyti PPO apeliacinio komiteto ataskaitoje dėl ginčo „Kinija. Priemonės, kuriomis nustatomi antidempingo muitai Europos Sąjungos kilmės labai atspariems nerūdijančiojo plieno besiūliams vamzdžiams (HP-SSST)“, 2015 m. spalio 28 d. patvirtintoje PPO ginčų sprendimo tarybos (WT/DS 460/AB/R, 5.27 punktas), ir PPO kolegijos ataskaitoje dėl ginčo „Jungtinės Amerikos Valstijos. Antidempingo priemonės tam tikriems Korėjos kilmės vamzdžių gaminiams, naudojamiems naftos telkiniuose“, 2018 m. sausio 18 d. patvirtintoje PPO ginčų sprendimų tarybos (WT/DS 488/R, 7.45 punktas).

101 Vis dėlto nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad, Komisijai atsižvelgus į PAB išlaidas, nepažeistas iš PPO ginčų sprendimo tarybos sprendimų kylantis principas, pagal kurį, apskaičiuojant PAB išlaidas, neįtraukiamas pardavimas, kuris nebuvo vykdytas įprastomis prekybos sąlygomis. Iš tiesų, kaip pažymėta šio sprendimo 88 punkte, reikia konstatuoti, kad visas netiesioginis pardavimas iš esmės yra vykdomas įprastinėmis prekybos sąlygomis. Minėti PPO ginčų sprendimo tarybos sprendimai nesusiję su tokiomis nagrinėjamo netiesioginio pardavimo situacijomis, kaip šioje byloje.

102 Kadangi PPO ginčų sprendimo taryba konkrečiai nepateikė pozicijos dėl tokios situacijos, kokia susiklostė dėl netiesioginio pardavimo, negalima konstatuoti, kad atsižvelgdama į ginčijamas PAB išlaidas Komisija pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 6 dalies pirmą sakinį, siejamą su PPO antidempingo susitarimo 2.2.2 straipsniu.

Dėl ginčijamų PAB išlaidų teorinio pobūdžio

103 Ieškovės teigia, kad iš tikrųjų nepatyrė ginčijamų PAB išlaidų. Jos pažymi, kad neginčija principo, pagal kurį susijusioms šalims vykdant pardavimą viena kitai patiriama tam tikrų išlaidų, tačiau tvirtina, kad PAB išlaidos, kurias jos nurodė atsakymuose į Komisijos klausimyną, nėra tipiškos faktinės išlaidos, patiriamos vykdant šiuos sandorius, todėl jos neturėjo būti įtrauktos. Sumos, kurias ieškovės nurodė klausimyno skiltyje dėl išlaidų, susijusių su „susijusiais pirkėjais“, yra teorinės ir buvo įtrauktos tik tam, kad būtų laikomasi Komisijos sudaryto klausimyno formos.

104 Reikia priminti, jog pagrindinio reglamento 2 straipsnio 5 dalies pirmame sakinyje nustatyta, kad „[i]šlaidos paprastai skaičiuojamos remiantis tiriamosios šalies dokumentais, jeigu tokie dokumentai atitinka bendrai priimtus apskaitos principus atitinkamoje valstybėje, su sąlyga, kad tie dokumentai pagrįstai atspindi nagrinėjamojo produkto gamybos ir pardavimo sąnaudas“.

105 Be to, iš pagrindinio reglamento 6 straipsnio 2 dalies matyti, kad Komisijos tarnybos turi parengti klausimyną ir jį perduoti suinteresuotosioms šalims, siekdamos gauti antidempingo tyrimui reikalingą informaciją, ir kad šios šalys privalo teikti šioms tarnyboms informaciją, kuri leistų tinkamai atlikti antidempingo tyrimą (2017 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *EBMA / Giant (China)*, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 50 ir 51 punktai).

106 Šalių atsakymai į klausimyną, numatytą pagrindinio reglamento 6 straipsnio 2 dalyje, ir to reglamento 16 straipsnyje numatytas vėlesnis patikrinimas, kurį Komisija gali atlikti vietoje, turi esminės reikšmės antidempingo procedūros eigai (žr. 2015 m. balandžio 30 d. Sprendimo *VTZ ir kt. / Taryba*, T-432/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:248, 29 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

107 Be to, iš pagrindinio reglamento 18 straipsnio 3 ir 6 dalių matyti, kad informaciją, kurią suinteresuotosios šalys privalo suteikti Komisijai, Sąjungos institucijos turi naudoti antidempingo tyrimo išvadoms ir kad tos pačios šalys negali nepateikti reikšmingos informacijos. Tam tikros informacijos būtinumas vertinamas kiekvienu konkrečiu atveju (2017 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *EBMA / Giant (China)*, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 52 punktas).

108 Be to, Komisija, kaip tyrimą vykdanti institucija, turi nustatyti, ar esama dempingo (šiuo klausimu žr. 1999 m. spalio 12 d. Sprendimo *Acme / Taryba*, T-48/96, EU:T:1999:251, 40 punktą ir 2015 m. balandžio 30 d. Sprendimo *VTZ ir kt. / Taryba*, T-432/12, nepaskelbta Rink., EU:T:2015:248, 29 punktą).

109 Surinktų duomenų patikrinimu siekiama sudaryti sąlygas Komisijai atlikti užduotį įsitikinti tikrinamos įmonės pateiktos informacijos tikslumu, o ši įmonė turi pagal savo galimybes išsamiai atsakyti į Komisijos klausimus ir pateikti visus duomenis bei paaiškinimus, kurių reikia, kad ši institucija galėtų atlikti reikalingus palyginimus tam, kad patikrintų pateiktų duomenų tikslumą ir padarytų pagrįstai teisingas išvadas (2019 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Yieh United Steel / Komisija*, T-607/15, apskųsto apeliacine tvarka, EU:T:2019:831, 78 punktas).

110 Nagrinėjamu atveju atsakydamos į Komisijos klausimyną ieškovės pateikė duomenis apie ginčijamas PAB išlaidas. Nors remdamosi tuo, kad buvo pakeistas Komisijos taikomas metodas, palyginti su ankstesnėmis šios atliktomis peržiūromis, jos ginčijo principą, pagal kurį turi būti atsižvelgta į šias išlaidas, vis dėlto neišreiškė abejonių dėl šiai institucijai pateiktų duomenų patikimumo.

111 Bendrajame Teisme ieškovės teigė, kad pildydamos Komisijos klausimyną siekiant įvertinti ginčijamas PAB išlaidas visai savo išlaidų sumai taikė koeficientą, atitinkantį jų vykdyto pardavimo IPU apyvartos dalį, atsižvelgiant į viso jų vykdyto pardavimo apyvartą. Jų teigimu, kadangi pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 dalies trečią pastraipą jų produktų pardavimo IPU kainos negalėjo būti naudojamos normaliajai vertei nustatyti, šio pardavimo apyvarta taip pat neturi reikšmės nustatant PAB išlaidas. Taikant tokį metodą apskaičiuotos PAB išlaidos yra teorinės ir į jas neturėjo būti atsižvelgta apskaičiuojant normaliąją vertę.

112 Vis dėlto ieškovės pripažįsta, kad susijusioms bendrovėms vykdant pardavimą viena kitai patiriama tam tikrų PAB išlaidų. Reikia pažymėti, kad, joms tai pripažinus, kartu nebuvo pasiūlytas kitas metodas nei tas, kuris kyla iš Komisijos naudoto klausimyno siekiant įvertinti PAB išlaidas, į kurias, kaip matyti iš šio sprendimo 90 punkto, ji turėjo atsižvelgti.

113 Dėl priekaišto, kad pagal iš Komisijos klausimyno kylantį metodą ginčijamos PAB išlaidos buvo įvertintos taikant koeficientą, apskaičiuotą atsižvelgiant į apyvartą, nustatytą remiantis kainomis tarp susijusių bendrovių, kaip antai ieškovių ir IPU, reikia konstatuoti, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 dalyje, kuriuo remiasi ieškovės (žr. šio sprendimo 111 punktą), PAB išlaidos nėra nurodytos. Iš tiesų šios nuostatos trečioje pastraipoje atmesta galimybė tarp susijusių bendrovių taikomas kainas laikyti kainomis, į kurias reikia atsižvelgti apskaičiuojant normaliąją vertę, pagal tos pačios dalies pirmą pastraipą „paprastai nustatom[ą] pagal kainas, kurias įprastomis prekybos sąlygomis moka arba turi mokėti nepriklausomi pirkėjai eksportuojančioje valstybėje“. Vis dėlto ieškovės neįrodė, kad dėl numatyto neatsižvelgimo į kainas tarp susijusių bendrovių taip pat turi būti neatsižvelgiama į PAB išlaidas, patiriamas vykdant pardavimą tarp tokių bendrovių.

114 Taigi šiais ieškovių priekaištais negali būti paneigtas iš šio sprendimo 83–91 punktų kylantis principas, pagal kurį Komisija normaliąją vertę turi apskaičiuoti atsižvelgdama į visas išlaidas, patirtas parduodant Ukrainoje tam tikrų rūšių produktus, įskaitant visas išlaidas, susijusias su netiesioginiu pardavimu. Todėl šie priekaištai turi būti atmesti.

Dėl Komisijos praktikos pažeidimo

115 Ieškovės teigia, kad Komisija pažeidė savo praktiką, kai nustatydama normaliąją vertę atsižvelgė į ginčijamas PAB išlaidas.

116 Vis dėlto reikia priminti, kad reglamento, kuriuo nustatomi antidempingo muitai, teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į teisės normas ir, be kita ko, pagrindinio reglamento nuostatas, o ne remiantis tariama ankstesne Tarybos ir Komisijos sprendimų priėmimo praktika (2016 m. spalio 18 d. Sprendimo *Crown Equipment (Suzhou) ir Crown Gabelstapler / Taryba*, T-351/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2016:616, 107 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 2006 m. spalio 4 d. Sprendimo *Moser Baer India / Taryba*, T-300/03, EU:T:2006:289, 45 punktą).

117 Kadangi nagrinėjamu atveju buvo nustatyta, kad ginčijamų PAB išlaidų įtraukimas į normaliosios vertės skaičiavimus atitinka pagrindinį reglamentą, šį priekaištą reikia atmesti kaip nereikšmingą ir nereikia nagrinėti, ar priimdamos reglamentus, kuriuos nurodo ieškovės, institucijos taikė kitokį, nei naudotas nagrinėjamu atveju, metodą.

118 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad Komisija nepažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos, 4 dalies pirmos pastraipos bei 6 dalies pirmo sakinio ir PPO antidempingo susitarimo 2.2.2 straipsnio pirmo sakinio, kai nustatydama normaliąją vertę atsižvelgė į ginčijamas PAB išlaidas.

119 Taigi pirmasis pagrindas, kaip antai nurodytas šio sprendimo 33 punkte, turi būti atmestas.

Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo akivaizdžia vertinimo klaida, padaryta eksporto kainai taikant dydį, atitinkantį PAB išlaidas ir komisinių pagrindu dirbančio agento pelną

120 Ieškovės nurodo akivaizdžią vertinimo klaidą, kurią Komisija padarė, kai aiškino pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies pirmą–ketvirtą sakinius ir i punktą.

121 Ieškovės teigia, kad apskaičiuodama eksporto kainą per procedūrą, po kurios buvo priimtas ginčijamas reglamentas, Komisija klaidingai pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą IPE taikomoms atitinkamo produkto pardavimo Sąjungoje esantiems pirmiems

nepriklausomiems pirkėjams kainoms pritaikė koregavimą sumažinant (toliau – ginčijamas koregavimas). Atlikus ginčijamą koregavimą, atsirado funkcinė asimetrija tarp normaliosios vertės ir ieškovių eksporto kainos, kuri turėjo įtakos kainų palyginamumui, ir taip buvo pažeisti to paties reglamento 2 straipsnio 10 dalies pirmas–ketvirtas sakiniai. Užuot nustačiusi šį koregavimą, Komisija turėjo remtis minėtomis kainomis, kaip tai darė per ankstesnes peržiūras, atsižvelgdama į pirmajame Sprendime *Interpipe*, kurį Teisingumo Teismas paliko galioti, padarytas išvadas. Aspektai, kuriuos Komisija nurodė 2019 m. BIAD, ginčijamame reglamente ir 2019 m. rugpjūčio 2 d. rašte, nepateisina ginčijamo koregavimo.

122 Pirma, ieškovių teigimu, Komisija klaidingai tvirtina, kad, papildomai prie IPE įsteigus IPCT (žr. šio sprendimo 14 punktą), jos turi galimybę naudotis lygiagrečiais kanalais, leidžiančiais tuos pačius produktus eksportuoti į Sąjungą. Remdamasi tuo Komisija padarė klaidingą išvadą, kad IPE nuo tada turi būti laikoma agente, o ne, kaip anksčiau, vieno ekonominio vieneto, kurį sudaro ieškovės ir IPU, vidaus pardavimo padaliniu. Komisija nepateikė jokio paaiškinimo, iš kurio būtų matyti, kad tariamas ryšys tarp IPCT, kaip Sąjungoje įsteigtos susijusios importuotojos, buvimo ir IPE pasikeitusio kvalifikavimo yra savaiminis. Pastaroji bendrovė toliau veikia kaip anksčiau, nepaisant to, kad buvo įsteigta IPCT, ir išlieka pagrindinis ieškovių eksporto kanalas, kiek tai susiję su produkto, dėl kurio nustatytos šios antidempingo priemonės, pardavimu į Sąjungą. IPCT buvo įsteigta siekiant palengvinti, daugiausia Vokietijoje, traukinių ratų, kurie nepatenka į to paties produkto apibrėžtį, pardavimą. Be to, remiantis pagrindiniu reglamentu ar jurisprudencija negalima daryti išvados, kad „lygiagretus“ pardavimo kanalas gali pakenkti susijusio prekiautojo, kaip vidaus pardavimo padalinio, statusui. Lemiamas kriterijus tokiam statusui atmesti yra susijęs su klausimu, ar šio prekiautojo apyvartą daugiausia sudaro produktų iš nesusijusių įmonių pardavimas. Ieškovės tiekia IPE visus atitinkamus produktus, o ši juos parduoda Sąjungoje. Šios išvados tikrumo nepaneigia Komisijos nurodyta aplinkybė, kad IPE įstatuose ieškovių naudai nenumatyta išimtinumo sąlyga, pagal kurią IPE būtų formaliai draudžiama gauti produktų iš kitų gamintojų.

123 Be to, ieškovės nurodo, kad IPCT buvo įsteigta 2014 m. ir kad atlikdama 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą Komisija žinojo apie šios bendrovės egzistavimą, tačiau nemanė, kad šios pasikeitusios faktinės aplinkybės yra pakankama priežastis pakeisti jos, kaip vidaus pardavimo padalinio, statusą.

124 Antra, pripažindamos, kad IPU atlieka Komisijos aprašytas koordinavimo funkcijas (žr. šio sprendimo 20 punktą), ieškovės ginčija Komisijos išvadą, pagal kurią šios funkcijos nesuderinamos su IPE priklausymu tam pačiam kaip ieškovės ir IPU ekonominiam vienetui ir kuri reiškia, kad IPE turėjo būti laikoma komisinių pagrindu dirbančiu agentu. Šiuo aspektu jos remiasi pirmuoju Sprendimu *Interpipe*.

125 Trečia, ieškovės teigia, kad nors sutartyse, sudarytose tarp, viena vertus, IPU ir, kita vertus, IPE arba IPCT (toliau – nagrinėjamos sutartys), įtvirtintos sąlygos dėl pretenzijų, susijusių su prekių neatitiktimi sutarties reikalavimams ir specifikacijoms, dėl šalių atsakomybės vertinant kokybę, dėl vežant prekes padarytos žalos ir techninių pakeitimų pagal galutinių pirkėjų poreikius, taip pat arbitražinė išlyga, remiantis šia aplinkybe negalima daryti išvados, kad IPE nėra vidaus pardavimo padalinys. Tokios sąlygos, įtrauktos siekiant laikytis Ukrainos teisės, kuri taikoma minėtoms sutartims, nekeičia IPE, kuri yra vidaus pardavimo padalinys, o ne komisinių pagrindu dirbantis agentas, situacijos ekonominės realybės.

126 Komisija ginčija ieškovių argumentus.

127 Prieš nagrinėjant šiuos argumentus reikia priminti reikšmingas nuostatas ir iš jurisprudencijos kylančius principus, taip pat tai, kaip praeityje *Interpipe* grupei buvo taikomas koregavimas pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą ir prieš jį galiojusius reglamentus.

128 Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies pirmame sakinyje nustatyta, kad „[e]ksporto kaina ir normalioji vertė palyginamos teisingu būdu“. To paties reglamento 2 straipsnio 10 dalies trečiame sakinyje nurodyta, kad „[j]eigu nustatytos normalioji vertė ir eksporto kaina nėra vienodo palyginamojo pagrindo, jos turi būti koreguojamos kiekvienu atveju individualiai, atsižvelgiant į besiskiriančius veiksnius, kurie, kaip tvirtinama arba įrodyta, turi įtakos kainoms ir kainų palyginamumui“.

129 Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punkte kaip vieni iš „veiksnių, pagal kuriuos gali būti koreguojama“, numatyti „komisiniai“. Konkrečiai šioje nuostatoje nurodyta, kad „[k]oreguojama, kai skiriasi komisiniai, mokami dėl nagrinėjamo pardavimo“. Joje paaiškinta, kad „[t]erminas „komisiniai“ yra suprantamas kaip apimantis antkainį, kurį gauna prekybininkas tuo ar panašiu produktu [už tą ar panašų produktą], jeigu tokio prekybininko funkcijos yra panašios į komisinių pagrindu dirbančio agento funkcijas“.

130 Vis dėlto iš jurisprudencijos matyti, kad koregavimas pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą negalimas, kai trečiojoje valstybėje įsteigtas gamintojas ir jo susijęs platintojas, eksportuojantis į Sąjungą, sudaro vieną ekonominį vienetą (2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 39 punktas).

131 Iš tiesų buvo nuspręsta, kad vieno ekonominio vieneto sąvoka, kuri, kaip matyti iš šio sprendimo 83 ir 84 punktų, buvo išplėtota siekiant nustatyti normaliąją vertę, taip pat taikoma eksporto kainos nustatymui (šiuo klausimu žr. 2012 m. vasario 16 d. Sprendimo *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP*, C-191/09 P ir C-200/09 P, EU:C:2012:78, 55 ir 56 punktus ir 2015 m. kovo 17 d. Sprendimo *RFA International / Komisija*, T-466/12, EU:T:2015:151, 108 ir 109 punktus).

132 Remiantis jurisprudencijoje nustatytais principais, nurodytais šio sprendimo 84 punkte, reikia pažymėti, kad vieno ekonominio vieneto buvimo pripažinimas leidžia išvengti situacijos, kai sąnaudos, kurios akivaizdžiai įtraukiamos į produkto pardavimo kainą prekyba užsiimant į gamintojo organizaciją integruotam pardavimų departamentui, nebeįtraukiamos į kainą ta pačia pardavimo veikla užsiimant teisiškai atskirai bendrovei, nors ir ekonomiškai kontroliuojamai gamintojo (2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 41 punktas).

133 Remiantis tuo darytina išvada, kad prekiautojas, kuris kartu su trečiojoje valstybėje įsteigtu gamintoju sudaro vieną ekonominį vienetą, negali būti laikomas vykdančiu funkcijas, panašias į komisinių pagrindu dirbančio agento, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą (šiuo klausimu žr. 2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 42 punktą).

134 Nagrinėjant, ar gamintojas ir jo susijęs prekiautojas sudaro vieną ekonominį vienetą, svarbu įvertinti šio gamintojo ir šio platintojo santykių ekonominę realybę. Atsižvelgdamos į reikalavimą, kad išvada atspindėtų minėto gamintojo ir minėto platintojo santykių ekonominę realybę, Sąjungos institucijos turi atsižvelgti į visus reikšmingus veiksnius, leidžiančius nustatyti,

ar platintojas vykdo šio gamintojo integruoto prekybos padalinio funkcijas, ar tokių funkcijų nevykdo (šiuo klausimu žr. 2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 43 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

135 Kalbant apie įrodinėjimo pareigą, susijusią su pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies a–k punktuose išvardytomis konkrečiomis korekcijomis, pažymėtina, kad, remiantis jurisprudencija, ji tenka šaliai, kuri siekia remtis tokiu koregavimu (šiuo klausimu žr. 2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 83 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

136 Taigi, kai Sąjungos institucijos mano, kad reikia taikyti koregavimą sumažinant eksporto kainą, nes su gamintoju susijusi pardavimo bendrovė vykdo panašias funkcijas kaip ir komisinių pagrindu dirbantis agentas, jos turi pateikti bent neprieštaraujančius duomenis, patvirtinančius, kad ši sąlyga įvykdyta (žr. 2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 84 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

137 Iš to matyti, kad jei Sąjungos institucijos pateikia neprieštaraujančių duomenų, kuriais remiantis galima įrodyti, kad su gamintoju susijęs prekiautojas vykdo funkcijas, panašias į komisinių pagrindu dirbančio agento, šis prekiautojas ar gamintojas turi pateikti įrodymų, kad koregavimas pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą yra nepagrįstas, pavyzdžiui, įrodyti, kad jie sudaro vieną ekonominį vienetą (2016 m. spalio 26 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, 85 punktas).

Dėl koregavimo pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą ir anksčiau galiojusius reglamentus taikymo „Interpipe“ grupei praeityje

– Dėl Reglamente Nr. 954/2006 „Interpipe“ grupei taikyto koregavimo ir veiksmų, kurių imtasi atsižvelgiant į pirmajame Sprendime „Interpipe“ konstatuotą šio reglamento neteisėtumą

138 Kaip priminta šio sprendimo 4 ir 6 punktuose, Reglamente Nr. 954/2006 apskaičiuojant antidempingo muitą, taikytiną buvusioms bendrovėms *Interpipe*, kurių teises perėmė ieškovės, Šveicarijos bendrovės *Sepco*, vėliau tapusios IPE, kainoms taikytas analogiškas ginčijamam koregavimas. Pirmuoju Sprendimu *Interpipe* Bendrasis Teismas iš dalies panaikino minėtą reglamentą būtent dėl šio koregavimo neteisėtumo.

139 Priimdamas tokį sprendimą Bendrasis Teismas pažymėjo, jog Komisija rėmėsi trimis aspektais, kai konstatavo, kad *Sepco* vykdė funkcijas, panašias į komisinių pagrindu dirbančio agento funkcijas. Pirma, buvusios bendrovės *Interpipe* vykdė tiesioginį atitinkamo produkto pardavimą Sąjungoje. Antra, *SPIG Interpipe*, susijusi prekybos bendrovė Ukrainoje, vėliau tapusi IPU, veikė kaip buvusių bendrovių *Interpipe* pardavimo *Sepco* prekybos agentas. Trečia, pastarosios bendrovės ryšiai su minėtomis bendrovėmis nebuvo pakankami ir jais remiantis nebuvo galima konstatuoti, kad ji buvo jų kontroliuojama arba kad egzistavo bendra *Sepco* ir buvusių bendrovių *Interpipe* kontrolė (pirmojo Sprendimo *Interpipe* 182 punktas).

140 Dėl pirmojo aspekto Bendrasis Teismas konstatavo, kad buvusių bendrovių *Interpipe* tiesioginis pardavimas Sąjungoje buvo vykdomas į naująsias valstybes nares pereinamuoju laikotarpiu. Be to, tiesioginio pardavimo apimtis sudarė apie 8 % viso minėtų bendrovių pardavimo Sąjungoje, taigi buvo labai nedidelė. Todėl šios bendrovės vykdė tik *Sepco* funkcijas papildančias funkcijas ir tik pereinamuoju laikotarpiu (pirmojo Sprendimo *Interpipe* 185 punktas).

141 Dėl antrojo aspekto Bendrasis Teismas pažymėjo, jog Taryba nepaaiškino, kaip aplinkybė, kad *SPIG Interpipe* gauna komisinius už buvusių bendrovių *Interpipe* pardavimo *Sepco* sandorius, galėjo įrodyti, kad pastaroji bendrovė vykdė panašias kaip komisinių pagrindu dirbantis agentas funkcijas, arba neleido pripažinti jos, kaip minėtų bendrovių vidaus pardavimo padalinio, statuso (pirmojo Sprendimo *Interpipe* 186 punktas).

142 Dėl trečiojo aspekto Bendrasis Teismas pažymėjo, kad remiantis bylos medžiagoje esančiais dokumentais nebuvo galima nustatyti, kad tarp *Sepco* ir vienos iš buvusių bendrovių *Interpipe* nėra pakankamų ryšių (pirmojo Sprendimo *Interpipe* 187 punktas).

143 Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad Taryba padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, kai taikė Reglamento Nr. 384/96 su pakeitimais 2 straipsnio 10 dalies i punktą, kiek ji pakoregavo *Sepco* taikytą eksporto kainą sandoriuose, susijusiuose su vienos iš buvusių bendrovių *Interpipe* pagamintais produktais (pirmojo Sprendimo *Interpipe* 190 punktas). Dėl teisės į gynybą pažeidimo šis koregavimas buvo pripažintas neteisėtu, nes buvo taikomas sandoriams, susijusiems su kitos buvusios bendrovės *Interpipe* pagamintais produktais (pirmojo Sprendimo *Interpipe* 209–211 punktai).

144 Įgyvendinimo reglamento Nr. 540/2012, kurį Taryba priėmė pagal SESV 266 straipsnį, vykdydama pirmąjį Sprendimą *Interpipe* (Teisingumo Teismas jį paliko galioti), 12 ir 13 konstatuojamosiose dalyse Taryba, viena vertus, priminė, kad Bendrasis Teismas nusprendė, jog lygindamos normaliąją vertę ir eksporto kainą Sąjungos institucijos konkrečiu *Interpipe* grupės atveju neturėjo atlikti koregavimo atsižvelgiant į komisinius, ir, kita vertus, nurodė, kad todėl dempingo skirtumas buvo perskaičiuotas nekoreguojant eksporto kainos atsižvelgiant į komisinių skirtumus.

145 Kaip per posėdį patvirtino Komisija, Įgyvendinimo reglamente Nr. 540/2012 Taryba neaptarė klausimo, ar kiti aspektai nei tie, kuriuos Bendrasis Teismas nagrinėjo pirmajame Sprendime *Interpipe*, galėjo pateisinti tame sprendime neteisėtu pripažinto koregavimo taikymą.

146 Kad toks nagrinėjimas būtų atliktas, taip pat nematyti iš Įgyvendinimo reglamento Nr. 585/2012, kuriuo Taryba paliko galioti nagrinėjamas antidempingo priemones (žr. šio sprendimo 9 punktą). Iš pastarojo reglamento 7, 38 ir 57 konstatuojamųjų dalių matyti, kad, priėmus Sąjungos teismo sprendimus, *Interpipe* grupės eksporto kainoms neturėjo būti taikomas joks koregavimas. Tas pats pasakytina apie Įgyvendinimo reglamentą Nr. 795/2012, priimtą atlikus 2012 m. baigtą tarpinę peržiūrą, kaip matyti iš jo 2, 27 ir 28 konstatuojamųjų dalių.

147 Reglamento 2018/1469, priimto atlikus 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą, 4 ir 5 konstatuojamosiose dalyse Komisija aprašė visas *Interpipe* grupei skirtas antidempingo priemones. 86 konstatuojamojoje dalyje ji nurodė, kad jeigu eksportuojantis gamintojas atitinkamą produktą eksportavo tiesiogiai nepriklausomiems pirkėjams Sąjungoje per IPE, pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 8 dalį eksporto kaina buvo nustatyta remiantis už eksportui į Sąjungą parduotą atitinkamą produktą faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina. 87 konstatuojamojoje dalyje Komisija pridūrė, kad jeigu eksportuojantis gamintojas

atitinkamą produktą į Sąjungą eksportavo per IPCT, eksporto kaina pagal minėto reglamento 2 straipsnio 9 dalį buvo apskaičiuota remiantis kaina, kuria importuotas produktas buvo pirmą kartą perparduotas nepriklausomiems pirkėjams Sąjungoje.

148 Taigi būtent dėl iš pirmojo Sprendimo *Interpipe* išplaukiančių motyvų Komisija Įgyvendinimo reglamente 2018/1469 toliau IPE parduodamų produktų eksporto kainai netaikė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punkte numatyto koregavimo.

– Dėl ginčijamo koregavimo taikymo

149 Vis dėlto atlikdama 2019 m. baigtą tarpinę peržiūrą Komisija, išsamiau išnagrinėjusi ieškovių ir IPE santykių klausimą, padarė išvadą, kad ginčijamą koregavimą reikia taikyti.

150 Iš ginčijamo reglamento 39–42 konstatuojamųjų dalių matyti, kad, Komisijos teigimu, 2019 m. baigtos tarpinės peržiūros tiriamuoju laikotarpiu *Interpipe* grupė atitinkamą produktą eksportavo dviem skirtingais pardavimo kanalais, t. y. per IPE, tą pačią Šveicarijoje įsteigtą susijusią prekiautoją, per kurią eksportavo savo produktus tuo metu, kai buvo atliekama 2012 m. baigta tarpinė peržiūra, ir per IPCT. Atliekant šią tarpinę peržiūrą pastarojo platinimo kanalo dar nebuvo. Todėl, remdamasi kitais duomenimis, kurie dėl jų konfidencialumo nebuvo išdėstyti minėtame reglamente, bet buvo pateikti ieškovėms 2019 m. rugpjūčio 2 d. rašte, Komisija nusprendė, kai reikia taikyti ginčijamą koregavimą.

151 Iš 2019 m. rugpjūčio 2 d. rašto matyti, kad, Komisijos teigimu, ginčijamas koregavimas pateisinamas atsižvelgiant į toliau nurodytas keturias aplinkybes.

152 Pirma, Komisija pažymėjo, kad IPE ir IPCT pardavinėjo tuos pačius produktus ir siūlė tas pačias paslaugas Sąjungoje įsisteigusiems klientams. Taigi IPE, kuri nedalyvavo vykdant pardavimą per IPCT, nebebuvo vienintelė bendrovė, atsakinga už ieškovių gaminamų produktų platinimą Sąjungoje. Ji pridūrė, kad IPCT buvo atsakinga ne tik už didelę *Interpipe* grupės pardavimo Sąjungoje dalį, bet ir parduodavo atitinkamą produktą keliose valstybėse narėse ir net kai kuriems pirkėjams, su kuriais dirbo IPE.

153 Antra, Komisijos teigimu, IPU buvo tarpininkė tarp, viena vertus, IPE ir IPCT ir, kita vertus, ieškovių, nes priimdavo užsakymus iš IPE ir IPCT ir juos paskirdavo vienai iš ieškovių, atsižvelgdama į jų pajėgumus ir gamybos tvarkaraščius.

154 Trečia, Komisija konstatavo, kad nagrinėjamose sutartyse (žr. šio sprendimo 125 punktą) buvo nustatytos išsamios procedūros dėl pretenzijų, susijusių su produktų neatitiktimi sutarties specifikacijoms. Šiose sutartyse taip pat buvo reglamentuota išimtinė pardavėjo ir pirkėjo atsakomybė dėl kokybės vertinimo, vežant prekes padarytos žalos ir techninių pakeitimų pagal galutinių pirkėjų poreikius ir buvo įtrauktas išsamus arbitražui skirtas skyrius siekiant išspręsti visus iš sutarčių sąlygų kylančius ginčus tarp IPU, kaip pardavėjos, ir IPE arba IPCT, kaip pirkėjų. Komisija pridūrė, kad daugeliu atvejų IPU veikė kaip ieškovių komisionierė ir kad sutartyse tarp, viena vertus, IPU ir, kita vertus, IPE arba IPCT aiškiai nurodytas rizikos perdavimas iš IPU vienai iš pastarųjų bendrovių.

155 Ketvirta, Komisija pažymėjo, kad IPE įstatuose nenumatyta išimtinumo sąlyga ieškovių naudai, todėl ji galėjo gauti produktų iš kitų gamintojų.

Dėl ieškovių ginčijimų aspektų, kuriais grindžiamas ginčijamas koregavimas

156 Dauguma ieškovių nurodytų argumentų, kuriais grindžiamas šis ieškinio pagrindas, Komisijai priekaištaujama dėl to, kad joms taikydama ginčijamą koregavimą ši nukrypo nuo institucijų išvadų dėl *Sepco*, tapusios IPE, vaidmens po to, kai jos įvykdė pirmąjį Sprendimą *Interpipe*.

157 Vis dėlto vertinat šį pagrindą reikia tik nustatyti, ar Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, kai konstatavo, kad keturios šio sprendimo 152–155 punktuose nurodytos aplinkybės leido taikyti ginčijamą koregavimą. Iš tiesų kiti ieškovių priekaištai sutampa su priekaištais, kuriuos jos nurodė grįsdamos trečiojo pagrindo antrą dalį, susijusią su pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalies pažeidimu, nes Komisija pakeitė metodą, nors nebuvo įvykdytos šiuo tikslu šioje nuostatoje numatytos sąlygos. Taigi tie priekaištai bus aptarti nagrinėjant tą dalį.

158 Reikia konstatuoti, kad, kaip per posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą pažymėjo Komisija, o ieškovės to neginčijo, nė viena iš šio sprendimo 152–155 punktuose nurodytų aplinkybių nėra susijusi su pirmajame Sprendime *Interpipe* Bendrojo Teismo nagrinėtomis aplinkybėmis, dėl kurių jis konstatavo, kad padaryta akivaizdi vertinimo klaida (žr. šio sprendimo 139–143 punktus). Todėl tai, kad tame sprendime šios trys aplinkybės nebuvo laikomos pakankamomis, kad pateisintų ginčijamam koregavimui analogišką koregavimą, neturi įtakos pastarojo koregavimo teisėtumui, nes Komisija nurodė šias keturias atskiras aplinkybes, kai grindė savo sprendimą.

159 Kiek tai susiję su išimtinumo sąlygos ieškovių naudai nenumatymu IPE įstatuose (žr. šio sprendimo 155 punktą), reikia priminti, kad pagal jurisprudenciją prekiautojo vykdomo nesusijusių gamintojų produktų pardavimo dalis yra svarbus veiksnys nustatant, ar šis prekiautojas ir susijęs gamintojas sudaro vieną ekonominį vienetą. Taigi, jei prekiautojo didelę dalį apyvartos sudaro nesusijusių įmonių produktų pardavimas, ši aplinkybė gali būti įrodymas, kad šis prekybininkas neatlieka vidaus pardavimo padalinio funkcijų (2015 m. birželio 25 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, T-26/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:437, 53 punktas).

160 Nagrinėjamu atveju ieškovės ginčija Komisijos argumentą, grindžiamą tuo, kad IPE įstatuose jų naudai nėra numatytos išimtinumo sąlygos. Jos teigia, o Komisija to neginčija, kad faktiškai IPE visada parduodavo tik jų pagamintus atitinkamus produktus.

161 Kadangi Sąjungos institucijos turi remtis atitinkamų bendrovių santykių ekonomine realybe (žr. šio sprendimo 83 ir 134 punktus), tokios išimtinumo sąlygos nebuvimas nėra aspektas, kuriuo gali būti tinkamai pagrįstas ginčijamo koregavimo teisėtumas.

162 Kalbant apie nagrinėjamų sutarčių turinį (žr. šio sprendimo 125 ir 154 punktus), pirmiausia reikia priminti, kad pagal jurisprudenciją sutarčių tarp bendrovių sudarymas yra svarbi aplinkybė nustatant, ar jos sudaro vieną ekonominį vienetą. Iš tiesų tokių sutarčių egzistavimas rodo, kad atitinkamų bendrovių santykiai formuojami įprastomis prekybos sąlygomis (šiuo klausimu žr. 2015 m. birželio 25 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, T-26/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:437, 60 punktą).

163 Šiuo atveju nagrinėjamų sutarčių turinys, kaip jį aprašė Komisija 2019 m. rugpjūčio 2 d. rašte ir kaip matyti iš jos pateiktų dokumentų atsakant į proceso organizavimo priemonę (žr. šio sprendimo 28 punktą), yra įrodymas, pagrindžiantis jos sprendimą taikyti ginčijamą koregavimą. Iš tiesų arbitražinės išlygos, skirtos išspręsti sutartiniams ginčams, kurių gali kilti tarp sutartį sudariusių dviejų bendrovių, buvimas ir solidarumo tarp jų nebuvimas, kurie reiškia ne tik tai,

kad yra du atskiri juridiniai asmenys, bet ir du skirtingų interesų turintys ekonominiai vienetai, nėra suderinamas su vieno ekonominio vieneto buvimu ir vienos iš šių bendrovių kvalifikavimu kaip vidaus pardavimo padalinio (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2015 m. birželio 25 d. Sprendimo *PT Musim Mas / Taryba*, T-26/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:437, 62 ir 63 punktus).

164 Dėl IPE ir IPCT vykdomos veiklos Sąjungoje įsisteigusių klientų atžvilgiu tapatumo (žr. šio sprendimo 152 punktą) reikia pažymėti, kad ieškovės nepateikė įrodymų, kuriais remiantis būtų galima paneigti Komisijos išvadas dėl IPCT vaidmens – ji buvo nurodžiusi, kad IPCT atitinkamą produktą Sąjungoje parduodavo iš dalies tiems patiems pirkėjams kaip tie, kurie gaudavo produktus iš IPE. Iš tiesų ieškovės tik teigė, kad IPCT buvo įsteigta siekiant, daugiausia Vokietijoje, palengvinti prekybą traukinių ratais, kurie nepatenka į atitinkamo produkto apibrėžtį. Be to, pastabose dėl 2019 m. BIAD ieškovės pripažino, kad IPCT „tam tikrose valstybėse narėse parduodavo nedidelį atitinkamo produkto kiekį“.

165 Komisija pagrįstai tvirtina, kad vienas ekonominis vienetas iš principo turi vidaus pardavimo padalinį, todėl pardavimo Sąjungoje funkcijų tapatumas, net ir dalinis, yra įrodymas, galintis patvirtinti, kad IPE nėra toks padalinys.

166 Galiausiai reikia pažymėti, jog IPU tarpininkės vaidmuo (žr. šio sprendimo 153 punktą) patvirtina Komisijos išvadą, kad, atsižvelgiant į IPCT vaidmenį, IPE negali būti kvalifikuojama kaip vidaus pardavimo padalinys. Iš tiesų, kaip per posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą nurodė Komisija, dėl aplinkybės, kad IPU vykdo tiek iš IPE, tiek iš IPCT gaunamus užsakymus, negalima visiškai atmesti galimybės, kad pastarosios dvi bendrovės konkuruoja parduodamos tuos pačius produktus Sąjungos rinkoje. Ieškovės nenurodo priežasčių, dėl kurių *Interpipe* grupės veikla organizuojama taip, kad bendrovė, kuri turėtų veikti kaip vidaus pardavimo padalinys, konkuruoja su kita tos pačios grupės bendrove.

167 Darytina išvada, jog su sąlyga, kad IPE įstatuose nėra numatyta išimtinumo sąlyga ieškovių naudai, aplinkybės, kuriomis rėmėsi Komisija, yra neprieštaraujantys duomenys, kuriais remiantis galima atmesti tikimybę, kad IPE gali būti laikoma vidaus pardavimo padaliniu (žr. šio sprendimo 137 punktą).

168 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad taikydama ginčijamą koregavimą Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos. Todėl reikia atmesti antrąjį pagrindą, nurodytą šio sprendimo 34 punkte.

Dėl trečiojo pagrindo, grindžiamo pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalies pažeidimu, nes Komisija pakeitė normaliosios vertės ir eksporto kainos apskaičiavimo metodą

169 Ieškovės tvirtina, kad, remiantis pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalimi, pagal minėto reglamento 11 straipsnio 2 ir 3 dalis atlikdama peržiūrų tyrimus Komisija paprastai privalo naudoti tą patį metodą, be kita ko, siekiant nustatyti normaliąją vertę ir eksporto kainą, kokį naudojo atlikdama tyrimą, po kurio buvo nustatytos peržiūrimos priemonės. Šis metodas gali būti pakeistas tik pasikeitus aplinkybėms. Tačiau Komisija negali taikyti naujo metodo vien dėl to, kad, jos nuomone, jis yra tinkamesnis už ankstesnį metodą, jeigu pastarasis metodas atitinka pagrindinį reglamentą. Nagrinėjamu atveju referencinis metodas yra tas, kuris taikytas atliekant 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą. Be to, ieškovės tvirtina, kad siekdama remtis pradiniu tyrimu Komisija prieštarauja savo pačios argumentui, kad ankstesni tyrimai nėra atskaitos taškas.

170 Ieškovės primena, kad Komisija į ginčijamas PAB išlaidas neatsižvelgė nei atlikdama 2012 m. baigtą tarpinę peržiūrą, nei po jų pastabų pateikimo (žr. šio sprendimo 13, 15 ir 17 punktus), kai atliko 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą, ir kad, nors IPCT buvo įsteigta prieš pastarąją peržiūrą, eksporto kaina per šią peržiūrą buvo apskaičiuota IPE pardavimo kainoms netaikant ginčijamo koregavimo.

171 Taigi nurodydamos šį ieškinio pagrindą ieškovės teigia, kad Komisija dviem aspektais pažeidė pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalį, nes atlikdama 2019 m. baigtą tarpinę peržiūrą apskaičiavo, viena vertus, normaliąją vertę (pirma dalis) ir, kita vertus, eksporto kainą (antra dalis), laikydamasi kitokio, nei anksčiau taikytas, metodo. Jos pažymi, kad Komisijos atlikti skaičiavimų pakeitimai yra „metodas“, kaip tai suprantama pagal minėtą nuostatą, o ne „būdas“ – šį žodį Komisija vartojo Bendrajame Teisme, tačiau jis neatitinka jokios pagrindiniame reglamente pateiktos sąvokos.

172 Prieš nagrinėjant abi šio pagrindo reikia priminti pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalies formuluotę ir jurisprudencijoje nustatytus principus.

173 Pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalyje nustatyta, kad, jei aplinkybės nepasikeitė, atlikdama bet kuriuos peržiūrų tyrimus, kaip tai suprantama pagal šį straipsnį, Komisija taiko tą patį metodą, kuris buvo taikomas atliekant tyrimus, kurių pagrindu nustatytas muitas, be kita ko, atsižvelgdama į to paties reglamento 2 straipsnį.

174 Pirma, reikia pažymėti, kad išimtį, kuria remiantis dėl pasikeitusių aplinkybių institucijoms leidžiama per peržiūros procedūrą taikyti kitokį, nei per pradinį tyrimą naudotas, metodą, neišvengiamai reikia aiškinti griežtai, nes nuo bendrosios taisyklės nukrypstanti nuostata ar išimtis aiškintina siaurai (2020 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Changmao Biochemical Engineering / Distillerie Bonollo ir kt.*, C-461/18 P, EU:C:2020:979, 143 punktas). Įrodinėjimo pareiga tenka institucijoms, kurios turi įrodyti, jog aplinkybės pasikeitė, kad per peržiūros tyrimą arba tyrimą dėl grąžinimo galėtų taikyti kitokį, nei per pradinį tyrimą naudotas, metodą (2013 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials / Taryba*, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 18 punktas).

175 Reikalavimas siaurai aiškinti galimybę pakeisti metodą, išimties tvarka leidžiamą pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalyje, neleidžia šioms institucijoms toliau taikyti jo 2 straipsnio neatitinkančio metodo (šiuo klausimu žr. 2013 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials / Taryba*, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 19 punktą; 2014 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Valimar*, C-374/12, EU:C:2014:2231, 43 punktą ir 2020 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Changmao Biochemical Engineering / Distillerie Bonollo ir kt.*, C-461/18 P, EU:C:2020:979, 144 punktą).

176 Vis dėlto siekiant pateisinti metodo pakeitimą nepakanka, kad naujas metodas būtų tinkamesnis už ankstesnį, jei šis vis dėlto atitinka pagrindinio reglamento 2 straipsnį (žr. 2015 m. kovo 17 d. Sprendimo *RFA International / Komisija*, T-466/12, EU:T:2015:151, 91 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

177 Antra, aplinkybių pasikeitimas, nurodytas pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalyje, susijęs su pagal to paties reglamento 2 straipsnį taikomais parametrais, kaip metodu, pasirinktu per pirminį tyrimą, kurį atlikus nustatytas muitas, kad būtų galima apskaičiuoti dempingo skirtumą (šiuo klausimu žr. 2015 m. balandžio 28 d. Sprendimo *CHEMK ir KF / Taryba*, T-169/12, EU:T:2015:231, 90 punktą).

178 Trečia, to paties metodo taikymas nereiškia, kad turi būti panaudoti tie patys duomenys, surinkti atliekant ankstesnį tyrimą, ar tos pačios faktinės išvados arba skaičiavimai, atlikti remiantis tais duomenimis (2013 m. vasario 7 d. Sprendimo *Acron / Taryba*, T-118/10, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:67, 115 punktas).

179 Būtent atsižvelgiant į šiuos principus reikia paeiliui išnagrinėti abi šio pagrindo dalis.

Dėl pirmos dalies, susijusios su Komisijos atliktu normaliosios vertės apskaičiavimo metodo pakeitimu

180 Grįsdamos trečiojo pagrindo pirmą dalį ieškovės teigia, kad nei ginčijamame reglamente, nei 2019 m. rugpjūčio 2 d. rašte Komisija nenurodė jokių pasikeitusių aplinkybių po 2018 m. baigtos galutinės peržiūros tyrimo, kad būtų galima pateisinti kitokio metodo taikymą, siekiant nustatyti, ar jų pardavimas vykdytas įprastomis prekybos sąlygomis, ir apskaičiuoti normaliąją vertę. Be to, ieškovės pažymėjo, jog minėtame rašte Komisija pripažino pakeitusi metodą, nes atliekant 2012 m. baigtą tarpinę peržiūrą ir 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą per klaidą nebuvo įtrauktos ginčijamos PAB išlaidos, ir pareiškė, kad dabar taikomas metodas atitinka pagrindinio reglamento 2 straipsnio 4 ir 6 dalis ir kad dėl minėtos klaidos nekilo teisėtų lūkesčių, kuriais ieškovės būtų galėjusios remtis. Ieškovių teigimu, remiantis šiais Komisijos paaiškinimais negalima konstatuoti, kad ji įrodė aplinkybių pasikeitimą pagal pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalį, kuri turi būti aiškinama siaurai.

181 Komisija taip pat neįrodė, kad neįtraukus ginčijamų PAB išlaidų nesilaikyta pagrindinio reglamento 2 straipsnio. Iš tiesų Komisijos teiginys, kad naujas metodas atitinka minėtą straipsnį, neprilygsta paaiškinimui, kad atliekant 2012 m. baigtą tarpinę peržiūrą ir 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą taikytas neteisingas metodas. Ieškovės pabrėžia, kad tariama klaida, kurią Komisija darė po 2012 m. baigtos tarpinės peržiūros, jei iš tikrųjų būtų buvusi, turėjo būti ištaisyta per 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą. Atliekant šią peržiūrą Komisija konkrečiai ir išsamiai išnagrinėjo ginčijamas PAB išlaidas ir galiausiai pritarė ieškovių palaikomai pozicijai dėl jų.

182 Komisija ginčija ieškovių argumentus.

183 Reikia pažymėti, kad sprendimas atsižvelgti į ginčijamas PAB išlaidas arba jų neįtraukti apskaičiuojant normaliąją vertę nėra faktinis aspektas, kurį Komisija galėjo atnaujinti, remdamasi ieškovių pateiktais duomenimis, jis kyla iš Komisijos pateikto reikšmingų pagrindinio reglamento 2 straipsnio nuostatų, be kita ko, jo 3, 4 ir 6 dalių, aiškinimo. Taigi šių išlaidų įtraukimas atliekant 2019 m. baigtą tarpinę peržiūrą po to, kai jos nebuvo įtrauktos atliekant 2012 m. baigtą tarpinę peržiūrą ir 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą, yra metodo pakeitimas, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalį.

184 Vis dėlto, kaip matyti iš ieškinio pirmojo pagrindo analizės, pagrindiniu reglamentu, aiškinamu atsižvelgiant į reikšmingą jurisprudenciją, reikalaujama taikyti ĮPS tyrimą ir apskaičiuoti normaliąją vertę, kaip tai suprantama pagal minėto reglamento 2 straipsnio 3 dalį, remiantis visomis PAB išlaidomis, patirtomis ieškovėms vykdant tiesioginį ir netiesioginį pardavimą Ukrainos rinkoje. Kaip per posėdį pripažino Komisija, atliekant 2012 m. baigtą tarpinę peržiūrą ir 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą taikytas metodas neatitiko pagrindinio reglamento 2 straipsnio, nes jį taikant nebuvo įtrauktos ginčijamos PAB išlaidos.

185 Iš to matyti, kad pagal šio sprendimo 175 punkte nurodytą jurisprudenciją Komisijos atliktas metodo pakeitimas neprieštarauja pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 daliai.

186 Šioje ieškinio pagrindo dalyje ieškovės taip pat nurodo priekaištą, susijusį su teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu, nes Komisijos paprašiusios atlikti (žr. šio sprendimo 12 punktą) 2019 m. baigtą tarpinę peržiūrą, po kurios buvo priimtas ginčijamas reglamentas, jos tikėjosi, kad dempingo skirtumas bus apskaičiuotas taikant tą patį metodą, kurį Komisija naudojo nuo 2012 m. baigtos tarpinės peržiūros.

187 Reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją kiekvienas privatus asmuo gali remtis teisėtų lūkesčių apsaugos principu, kai atsiduria situacijoje, leidžiančioje manyti, jog Sąjungos teisė, suteikdama aiškias garantijas, sukėlė jam pagrįstų lūkesčių. Be to, tos garantijos turi atitikti taikomas teisės normas (2011 m. kovo 24 d. Sprendimo *ISD Polska ir kt. / Komisija*, C-369/09 P, EU:C:2011:175, 123 punktas; taip pat žr. 2010 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *EWRIA ir kt. / Komisija*, T-369/08, EU:T:2010:549, 139 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

188 Šiuo atveju darant prielaidą, kad ieškovės iš Komisijos gavo pakankamai tikslių garantijų dėl ginčijamų PAB išlaidų neįtraukimo, pažymėtina, kad šios garantijos, kaip matyti iš ieškinio pirmojo pagrindo analizės, būtų prieštaravusios pagrindinio reglamento 2 straipsniui.

189 Bet kuriuo atveju iš bylos medžiagos nematyti, kad tokios garantijos būtų suteiktos ieškovėms atliekant 2012 m. baigtą tarpinę peržiūrą. Dėl garantijų, kurios kilo iš Komisijos ir ieškovių susirašinėjimo dėl ginčijamų PAB išlaidų per 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą, reikia pažymėti, kad šis susirašinėjimas pradėtas 2018 m. liepos 13 d. (žr. šio sprendimo 13 punktą). Prieš tą dieną ieškovės jau buvo paprašiusios atlikti 2019 m. baigtą tarpinę peržiūrą, po kurios buvo priimtas ginčijamas reglamentas, kaip matyti iš 2018 m. gegužės 7 d. paskelbto pranešimo apie šią peržiūrą (žr. šio sprendimo 12 punktą). Taigi ieškovės negali remtis teisėtais lūkesčiais, kylančiais iš ankstesnio susirašinėjimo atliekant 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą.

190 Taigi ieškovių priekaištas, grindžiamas teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu, yra nepagrįstas.

191 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, trečiojo pagrindo pirma dalis turi būti atmesta.

Dėl antros dalies, susijusios su tuo, kad Komisija pakeitė eksporto kainos apskaičiavimo metodą

192 Šio pagrindo antroje dalyje ieškovės teigia, kad 2014 m. įsteigta IPCT nėra pasikeitusios aplinkybės, atsižvelgiant į per 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą buvusią padėtį, kad būtų galima pateisinti ginčijamo koregavimo nustatymą. Taigi Komisija turėjo toliau taikyti metodą, kurio laikėsi atlikdama minėtą peržiūrą, nebent būtų galėjusi įrodyti, kad jis neatitinka pagrindinio reglamento 2 straipsnio. Ieškovės ginčija 2019 m. rugpjūčio 2 d. Komisijos rašte pateiktą argumentą: kadangi priemonių galiojimo termino peržiūros tikslas skiriasi nuo tarpinės peržiūros tikslo, ji išsamiai išanalizavo *Interpipe* grupės struktūrą per 2019 m. baigtą galutinę peržiūrą, bet ne per 2018 m. baigtą tarpinę peržiūrą. Jos taip pat prieštarauja Komisijos argumentui, kad taikant pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalį svarbu išsiaiškinti, ar aplinkybės pasikeitė nuo ankstesnės tarpinės peržiūros. Kaip matyti iš pagrindinio reglamento 11 straipsnio 5 dalies, procedūros taisyklės, išskyrus susijusias su terminais, bei priemonių galiojimo termino peržiūros tyrimų ir tarpinių peržiūros tyrimų apimtys yra panašios ar net identiškos, kiek tai susiję su dempingo skirtumo nustatymu.

193 Komisija ginčija ieškovių argumentus.

194 Kaip matyti iš šio sprendimo 143–148 punktų, po pirmojo Sprendimo *Interpipe* paskelbimo iki 2019 m. baigtos tarpinės peržiūros institucijos, nusprendusios *Interpipe* grupei nebetaikyti koregavimo, kurį minėtu sprendimu Bendrasis Teismas pripažino neteisėtu, neišnagrinėjo keturių aplinkybių, nurodytų šio sprendimo 152–155 punktuose, kuriomis remdamasi Komisija atliko ginčijamą koregavimą po 2019 m. baigtos tarpinės peržiūros.

195 Tiesa, kad atlikdama 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą Komisija nurodė IPCT egzistavimą. Tačiau remdamasi tuo ji nepadarė jokių išvadų dėl IPE eksporto kainų.

196 Darytina išvada, kad priimdama ginčijamą reglamentą Komisija taikė ginčijamą koregavimą remdamasi faktinėmis aplinkybėmis, kurių nenagrinėjo anksčiau arba dėl kurių nepadarė teisinių išvadų.

197 Reikia pridurti, kad koregavimo taikymas remiantis aplinkybėmis, kurios nebuvo anksčiau išnagrinėtos, negali būti laikomas metodo pakeitimu, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalį; tai pripažinimo, kad jau įvykdytos būtinos tokio koregavimo taikymo sąlygos, pasekmė (šiuo klausimu žr. 2011 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials / Taryba*, T-423/09, EU:T:2011:764, 57 punktą).

198 Bet kuriuo atveju, darant prielaidą, kad Komisija pakeitė metodą, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalį, reikia pažymėti, pirma, kad pagal jurisprudenciją pasikeitimai, susiję su grupės struktūra ir pardavimo eksportui į Sąjungą organizavimu, yra pasikeitusios aplinkybės, kaip tai suprantama pagal minėtą nuostatą. Taip pasikeitusios aplinkybės gali pateisinti metodo pakeitimą, nes šis pakeitimas atspindi atitinkamos grupės antrojo pardavimo kanalo atsiradimą, taigi, ir pasikeitusį minėtos grupės pardavimo organizavimą (šiuo klausimu žr. 2015 m. kovo 17 d. Sprendimo *RFA International / Komisija*, T-466/12, EU:T:2015:151, 100 ir 101 punktus).

199 Taigi Komisijos teisei taikyti ginčijamą koregavimą nepažeidžiant pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalies neturi įtakos tai, kad keturios aplinkybės, kuriomis ji rėmėsi šiuo tikslu, nėra naujos, todėl Komisija galėjo anksčiau atsižvelgti į tas iš šių aplinkybių, kurios jau buvo susiklosčiusios. Darant prielaidą, kad Komisija padarė klaidą, kai atlikdama ankstesnes peržiūras nenagrinėjo minėtų aplinkybių ar remdamasi jomis nepadarė teisinių išvadų, pažymėtina, kad ji negali būti įpareigota kartoti šią klaidą, priimdama ginčijamą reglamentą tik tam, kad nepažeistų pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalies. Iš tiesų šis reglamentas negali būti aiškinamas taip, kad Komisija turi toliau taikyti metodą, kuris neatitinka minėto reglamento 2 straipsnio (žr. šio sprendimo 175 punktą).

200 Antra, reikia pažymėti, kad IPCT vaidmuo yra vienas iš pagrindinių ginčijamą koregavimą pateisinančių veiksnių. Ši bendrovė iš tiesų jau veikė atliekant 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą ir Komisija ją paminėjo Įgyvendinimo reglamente 2018/1469. Tačiau, remiantis jurisprudencija, pagal pagrindinio reglamento 11 straipsnio 2 dalį atlikdamos baigiančių galioti antidempingo priemonių peržiūrą institucijos turi tik nustatyti, ar šioms priemonėms baigus galioti bus labai tikėtina, jog dempingas ir žala tęsis arba pasikartos, todėl minėtos priemonės paliekamos galioti. Priešingu atveju antidempingo priemonės panaikinamos. Todėl dėl baigiančių galioti priemonių peržiūros negali būti pakeistos galiojančios priemonės. Tačiau, kalbant apie tarpinę peržiūrą pagal šio reglamento 11 straipsnio 3 dalį, pažymėtina, kad Komisija, be kita ko, gali išnagrinėti, ar su dempingu ir žala susijusios aplinkybės smarkiai pakito, ir ne tik panaikinti arba palikti galioti antidempingo priemones, bet ir jas pakeisti (2010 m. vasario 11 d. Sprendimo *Hoesch Metals and*

Alloys, C-373/08, EU:C:2010:68, 76 punktas; 2014 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Valimar*, C-374/12, EU:C:2014:2231, 52 punktas ir 2016 m. spalio 18 d. Sprendimo *Crown Equipment (Suzhou) ir Crown Gabelstapler / Taryba*, T-351/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2016:616, 57 punktas).

201 Taigi Komisijai negali būti priekaištaujama dėl to, kad atlikdama 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą išsamiau neišnagrinėjo IPCT vaidmens ir nepadarė iš to tokių pačių teisinių išvadų kaip tos, kurias padarė atlikusi 2019 m. baigtą tarpinę peržiūrą.

202 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti šio pagrindo antrą dalį, taigi, ir visus priekaištus, pateiktus nurodant antrąjį (žr. šio sprendimo 157 ir 168 punktus) ir trečiąjį pagrindus.

203 Trijų pirmųjų ieškinio pagrindų atmetimas taip pat lemia šio sprendimo 36 punkte minėtų ieškovių priekaištų atmetimą, nes jų nurodyti pagrindinio reglamento 9 straipsnio 4 dalies antros pastraipos ir PPO antidempingo susitarimo 9.3 straipsnio pažeidimai grindžiami tik priekaištais, kurie buvo atmesti nagrinėjant tuos pagrindus.

Dėl ketvirtojo pagrindo, grindžiamo teisės į gynybą pažeidimu

204 Ieškovės teigia, kad jų teisė į gynybą buvo pažeista, nes tik 2019 m. rugpjūčio 2 d. rašte, išsiųstame tą pačią dieną, kai Oficialiajame leidinyje buvo paskelbtas ginčijamas reglamentas, Komisija joms pateikė naujų argumentų, susijusių su: tuo, kad PAB išlaidų būtų buvę patirta net ir parduodant susijusiam pirkėjui, kaip antai IPU; pripažinimu, kad atliekant 2012 m. baigtą tarpinę peržiūrą ir 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą šiuo atžvilgiu padaryta klaida; IPE įstatais ir nagrinėjamomis sutartimis. Šie argumentai yra Komisijos sprendimo, pirma, įtraukti ginčijamas PAB išlaidas siekiant nustatyti normaliąją vertę ir, antra, nebelaikyti IPE vidaus pardavimo padaliniu, pagrindas.

205 Ieškovės pažymi, jog tam, kad šis ieškinio pagrindas būtų pripažintas pagrįstu, jos neprivalo įrodyti, kad, jeigu būtų galėjusios pateikti pastabas dėl minėtų argumentų prieš priimant ginčijamą reglamentą, jo turinys būtų buvęs kitoks. Pakanka, kad tokia prielaida nebūtų visiškai atmesta, nes jos būtų galėjusios geriau užtikrinti savo gynybą, jei nebūtų buvę procedūros pažeidimo. Iš pirmojo ir antrojo pagrindų matyti, kad ieškovės turėjo galimybę pateikti papildomų pastabų, kuriomis remiantis buvo galima paneigti ginčijamame reglamente Komisijos atliktų metodo pakeitimų, kai atsižvelgta į ginčijamas PAB išlaidas ir taikytas ginčijamas koregavimas, pagrįstumą. Taigi negalima visiškai atmesti galimybės, kad Komisija būtų galėjusi priimti kitokį sprendimą dėl nurodant minėtus pagrindus iškeltų klausimų, jei per administracinę procedūrą ieškovės būtų gavusios 2019 m. rugpjūčio 2 d. rašte pateiktą informaciją.

206 Komisija ginčija ieškovių argumentus.

207 Prieš nagrinėjant ieškovių argumentus dėl tariamo teisės į gynybą pažeidimo, kiek tai susiję su PAB išlaidomis ir ginčijamu koregavimu, reikia priminti su šia teise susijusius pagrindinius principus.

208 Teisės į gynybą paisymas yra pagrindinis Sąjungos teisės principas, o teisė būti išklausytam yra jo sudedamoji dalis (žr. 2014 m. liepos 3 d. Sprendimo *Kamino International Logistics ir Datema Hellmann Worldwide Logistics*, C-129/13 ir C-130/13, EU:C:2014:2041, 28 punktą ir nurodytą jurisprudenciją ir 2014 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Crown Equipment (Suzhou) ir Crown Gabelstapler / Taryba*, T-643/11, EU:T:2014:1076, 38 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

209 Kad būtų paisoma teisės į gynybą, o tai yra nepaprastai svarbu vykstant antidempingo tyrimo procedūroms, reikia, kad suinteresuotosioms įmonėms būtų suteikta galimybė per administracinę procedūrą veiksmingai išreikšti nuomonę dėl nurodytų faktų ir aplinkybių tikrumo ir svarbos, taip pat dėl įrodymų, kuriais rėmėsi Komisija, grįsdama subsidijavimo ir iš jo kylančios žalos egzistavimą (1991 m. birželio 27 d. Sprendimo *Al-Jubail Fertilizer / Taryba*, C-49/88, EU:C:1991:276, 17 punktas; 2012 m. vasario 16 d. Sprendimo *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP*, C-191/09 P ir C-200/09 P, EU:C:2012:78, 76 ir 77 punktai ir 2014 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Crown Equipment (Suzhou) ir Crown Gabelstapler / Taryba*, T-643/11, EU:T:2014:1076, 41 punktas).

210 Dėl su šios teisės paisymu susijusio pažeidimo reglamentas, kuriuo nustatytas antidempingo muitas, gali būti panaikintas tik tuo atveju, jeigu yra tikimybė, kad dėl šio pažeidimo administracinė procedūra galėtų baigtis kitaip ir taip konkrečiai paveikti suinteresuotosios šalies teisę į gynybą. Vis dėlto ši šalis negali būti įpareigota įrodyti, kad Komisijos sprendimas būtų kitoks, o turi įrodyti tik tai, kad tokia prielaida nėra visiškai atmestina, nes ji būtų galėjusi geriau užtikrinti savo gynybą, jei nebūtų nurodyto procedūros pažeidimo (2019 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Jindal Saw ir Jindal Saw Italia / Komisija*, T-301/16, EU:T:2019:234, 66 ir 67 punktai; šiuo klausimu taip pat žr. 2012 m. vasario 16 d. Sprendimo *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP*, C-191/09 P ir C-200/09 P, EU:C:2012:78, 78 ir 79 punktus).

211 Galiausiai reikia priminti, kad teisė būti išklausytam yra taikoma visoms faktinėms ar teisinėms aplinkybėms, kuriomis remiantis priimamas aktas, tačiau ne galutiniam sprendimui, kurį ketina priimti administracinė institucija. Taigi šia teise nereikalaujama, kad prieš priimdama galutinį sprendimą dėl vienos šalies pateiktų aplinkybių vertinimo administracinė institucija turėtų jai suteikti naują galimybę pareikšti nuomonę dėl šių aplinkybių (šiuo klausimu žr. 2020 m. kovo 4 d. Sprendimo *Tulliallan Burlington / EUIPO*, C-155/18 P–C-158/18 P, EU:C:2020:151, 94 punktą ir nurodytą jurisprudenciją; 2010 m. gegužės 19 d. Sprendimo *IMI ir kt. / Komisija*, T-18/05, EU:T:2010:202, 109 punktą ir 2015 m. kovo 9 d. Sprendimo *Deutsche Börse / Komisija*, T-175/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:148, 344 punktą).

212 Būtent atsižvelgiant į šiuos principus reikia išnagrinėti ieškovių priekaištus dėl tariamo teisės į gynybą pažeidimo, kiek tai susiję, viena vertus, su PAB išlaidomis ir, kita vertus, ginčijamu koregavimu.

Dėl priekaištų, susijusių su ginčijamomis PAB išlaidomis

213 Ieškovių teigimu, 2019 m. BIAD Komisija nurodė, kad siekdama apskaičiuoti normaliąją vertę ketina atsižvelgti į ginčijamas PAB išlaidas. Jos nurodo, kad šį Komisijos požiūrį kritikavo pastabose dėl 2019 m. BIAD ir tvirtina, kad taip ji pakartojo teiginį, kurį jau buvo pateikusi, kai atliko 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą, ir kurio, joms pareiškus prieštaravimų, atsisakė Įgyvendinimo reglamente 2018/1469.

214 2019 m. rugpjūčio 2 d. rašto 3–6 punktuose Komisija iš tiesų pažymėjo, kad: pirma, atsakymuose į joms pateiktą klausimyną ieškovės nurodė, kad yra išlaidų, susijusių su *Interpipe* grupės susijusių bendrovių pardavimu viena kitai; antra, į šių bendrovių pardavimą viena kitai įtrauktos PAB išlaidos; trečia, taikant pagrindinio reglamento 2 straipsnį naudotas metodas turi atspindėti visas atitinkamos įmonės patirtas išlaidas ir, ketvirta, ginčijamos PAB išlaidos per klaidą nebuvo įtrauktos atliekant 2018 m. baigtą galutinę peržiūrą ir 2012 m. baigtą tarpinę peržiūrą, nors per pradinį tyrimą į jas buvo atsižvelgta.

215 Vis dėlto šiose Komisijos pastabose, kurias ieškovės gavo po ginčijamo reglamento priėmimo, nėra faktinių ar teisinių aplinkybių, apie kurias jos nebūtų anksčiau žinojusios ir dėl kurių nebūtų galėjusios pareikšti nuomonės. Šios pastabos yra Komisijos galutinė pozicija dėl ginčijamų PAB išlaidų klausimo, todėl pagal šio sprendimo 211 punkte nurodytą jurisprudenciją šiuo aspektu negalima konstatuoti jokio teisės į gynybą pažeidimo.

216 Be to, kadangi ieškovės teigia, kad papildomi argumentai, kuriuos jos būtų galėjusios pateikti Komisijai, jei būtų anksčiau gavusios 2019 m. rugpjūčio 2 d. rašte esančią informaciją, yra argumentai, kuriuos jos pateikė Bendrajame Teisme (žr. šio sprendimo 205 punktą), reikia pažymėti, kad visi jie buvo atmesti nagrinėjant kitus šio ieškinio pagrindus. Taigi neįrodyta, kad jei ieškovės būtų pateikusios šiuos argumentus per administracinę procedūrą, šios rezultatas būtų buvęs kitoks (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2014 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Tisza Erőmű / Komisija*, T-468/08, nepaskelbtas Rink., EU:T:2014:235, 217 punktas).

217 Taigi reikia atmesti šiuos priekaištus.

Dėl priekaištų, susijusių su ginčijamu koregavimu

218 Reikia priminti, kad 2019 m. rugpjūčio 2 d. rašte, kurio data sutampa su ginčijamo reglamento paskelbimo Oficialiajame leidinyje data, Komisija jo motyvus papildė duomenimis, kurie dėl jų konfidencialumo negalėjo būti pateikti tame reglamente. Tame rašte Komisija atsakė į prieštaravimus, ieškovių pateiktus pastabose dėl 2019 m. BIAD, į kurias ji neatsakė 2019 m. birželio 27 d. papildomame informacijos dokumente (žr. šio sprendimo 22 punktą).

219 Keturios 2019 m. rugpjūčio 2 d. rašte aprašytos aplinkybės, kuriomis rėmėsi Komisija, taikydama ginčijamą koregavimą (žr. šio sprendimo 151–155 punktus), buvo pateiktos ieškovėms 2019 m. BIAD 34–42 punktuose. Pastabose dėl 2019 m. BIAD ieškovės išvardijo šias keturias aplinkybes ir dėl kiekvienos iš jų pareiškė nuomonę.

220 Vis dėlto ieškovės tvirtina, kad 2019 m. rugpjūčio 2 d. rašte yra papildomų pateisinimų, kurių nebuvo 2019 m. BIAD. Komisija jame pirmą kartą paminėjo, jog nagrinėjamose sutartyse numatyta, kad rizika iš IPU perduodama IPE arba IPCT ir kad IPE įstatuose nebuvo nurodyta, jog ji veikia pagal IPK nurodymus, bet numatyta, kad IPE gali vykdyti bet kokius su jos veikla susijusius finansinius, patikėjimo ar komercinius sandorius.

221 Reikia konstatuoti, kad šie tariami papildomi pateisinimai yra paprasčiausi patikslinimai, susiję su 2019 m. BIAD išdėstytomis aplinkybėmis, kuriuos Komisija pridėjo po to, kai ieškovės dėl to pateikė pastabas. Šie patikslinimai, susiję su IPE įstatų ir nagrinėjamų sutarčių, apie kurios ieškovės aiškiai žinojo, turiniu, nėra naujos faktinės ir teisinės aplinkybės, bet susiję su klausimais, dėl kurių ieškovės pareiškė nuomonę minėtose pastabose.

222 Taigi reikia konstatuoti, kad 2019 m. rugpjūčio 2 d. rašte Komisija tik pateikė galutinę poziciją dėl ginčijamo koregavimo, priimtą remiantis aplinkybėmis, dėl kurių ieškovės turėjo galimybę pareikšti nuomonę. Šiomis aplinkybėmis, remiantis šio sprendimo 211 punkte nurodyta jurisprudencija, negalima konstatuoti jokio teisės į gynybą pažeidimo.

223 Be to, šio sprendimo 216 punkte išdėstyti samprotavimai taikytini ir šiems ieškovių priekaištams.

224 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti ketvirtąjį pagrindą kaip nepagrįstą, o kartu – ir visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

225 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovės pralaimėjo bylą, reikia joms nurodyti padengti bylinėjimosi išlaidas, kaip to prašė Komisija.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (septintoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Priteisti iš *Interpipe Niko Tube LLC* ir *Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC* bylinėjimosi išlaidas.**

da Silva Passos Truchot Sampol Pucurull

Paskelbtas 2021 m. liepos 14 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Ginčo aplinkybės 2

Procesas ir šalių reikalavimai 6

Dėl teisės 6

Dėl pirmojo pagrindo, grindžiamo tuo, kad apskaičiuojant normaliąją vertę neteisėtai atsižvelgta į PAB išlaidas, susijusias su ieškovių atliktu pardavimu IPU 7

Dėl ginčijamo reglamento nuostatų, susijusių su normaliąja verte 10

Dėl pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3, 4 ir 6 dalių taikymo srities 11

Dėl vieno ekonominio vieneto sąvokos ir jos pasekmių 13

Dėl priekaištų, grindžiamų PPO ginčų sprendimo tarybos sprendimais 15

Dėl ginčijamų PAB išlaidų teorinio pobūdžio 16

Dėl Komisijos praktikos pažeidimo 18

Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo akivaizdžia vertinimo klaida, padaryta eksporto kainai taikant dydį, atitinkantį PAB išlaidas ir komisinių pagrindu dirbančio agento pelną 18

Dėl koregavimo pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą ir anksčiau galiojusius reglamentus taikymo „Interpipe“ grupei praeityje 21

– Dėl Reglamente Nr. 954/2006 „Interpipe“ grupei taikyto koregavimo ir veiksmų, kurių imtasi atsižvelgiant į pirmajame Sprendime „Interpipe“ konstatuotą šio reglamento neteisėtumą 21

– Dėl ginčijamo koregavimo taikymo 23

Dėl ieškovių ginčijimų aspektų, kuriais grindžiamas ginčijamas koregavimas 24

Dėl trečiojo pagrindo, grindžiamo pagrindinio reglamento 11 straipsnio 9 dalies pažeidimu, nes Komisija pakeitė normaliosios vertės ir eksporto kainos apskaičiavimo metodą 25

Dėl pirmos dalies, susijusios su Komisijos atliktu normaliosios vertės apskaičiavimo metodo pakeitimu 27

Dėl antros dalies, susijusios su tuo, kad Komisija pakeitė eksporto kainos apskaičiavimo metodą 28

Dėl ketvirtojo pagrindo, grindžiamo teisės į gynybą pažeidimu 30

Dėl priekaištų, susijusių su ginčijamomis PAB išlaidomis 31

Dėl priekaištų, susijusių su ginčijamu koregavimu 32

Dėl bylinėjimosi išlaidų 33